

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Vitas Parallelas Graecè & Latinè

Plutarchus

Francofurti, 1620

Solon

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1340)

78
 ἀλλ' εἰς ἐνὶ χροῖον ἄρετῆς ἴσχυος δ' ἔχουσι πλεονέκτους καὶ τυπούμενοι συμβαίνοιν ἀλλήλοις; ὁ δὲ παρὰ τὴν πλείω καὶ σωτηρίαν νόμον ἐφέλησε τὸν Λυκούργον. μικρὸς γὰρ ὡς ὅτι ὄρκων φόβος, εἰ μὴ ἀφ' ἧς παιδείας καὶ τῆς ἀγωγῆς οἱ αἰεδούσε τοῖς ἡγετοῖς τῶν παίδων, τὸς νόμους, καὶ σωφροσύνην ἐπιπέσει τῆς ἑσφῆς τὴν ζῆλον τῆς πολιτείας. ὥστε πέντακσίον ἐστὶν πλείω χρόνον τὰ κυριώτατα καὶ μέγιστα ἀφαιρῆναι τῆς νομοθεσίας, ὡς περ βαφῆς ἀκράτου καὶ ἰσχυρῆς κατὰ φαιδρίας. Νουμά δὲ ὅσον ὡς τέλος τῆς πολιτείας, ἐν εὐφροσύνῃ καὶ φιλίᾳ τὸν Ρώμῳ ἔπεισε, ὅπως οὐκ ἐξέλιπε καὶ μὴ τὴν τελευτῶν ἐκείνου τὴν ἀμφίθεον οἶκον, ὃν κεκλιμένον αὐτὸς σκεῖν, ὡς περ ὄντως ἐν αὐτῷ πηλασθῆναι καὶ φησὶ τὸν πόλεμον, ὃς ἀμφοτέρων ἀναπετάσασαι, ἀμαρτῆς καὶ νεκρῶν τῶν Ἰταλῶν ἐπέπλησεν καὶ οὐδὲ ὀλίγον χρόνον ἡ καλλιότης καὶ δικαιοσύνη κατὰ τὰς ἐμμενείας, αἵτε δὴ καὶ ὁ σκεδασθῆναι ἐν αὐτῇ τῶν παίδων ὅσα ἔχουσα, τί οὖν; (φῆσει τις) οὐκ ὅτι ὁ βέλτιον παρῆλθεν ἢ Ρώμῃ τοῖς πολεμικαῖς ἐρωταῖς ἐρώτημα μακρῶς ἀποκρίσεως δόμοι, παρὰ ἀφ' ἑσφῆς ὁ βέλτιον ἐπὶ πλούτῳ καὶ ἑσφῆ καὶ ἡγεμονία μάλλον ἢ σωτηρία καὶ παρὰ τὴν καὶ τῆς δικαιοσύνης ἀνταρκτικῆς ἡγεμονίας οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτο Λυκούργῳ πούδ' ἐβοήθει, ὁ Ρώμῳ μὲν τῶν ὅτι Νουμά κατὰ τὰς ἐσφῆς ἀφαιρῆναι, ὅτι δὲ τῶν παρὰ τὴν πλείω τῶν Λακεδαιμονίων δὲ, ἀμα τὰ παρὰ τὸν ἐκβῆναι τῶν Λυκούργου ἀφαιρῆναι, ἐκ μεγίστων ταπεινοτάτοις γυμνάσι, καὶ τῶν τῶν Ἑλληνῶν ἡγεμονίας ἀποβαλόντας, κινδυνώσαντες ἀσφάλειας, ἐκείνοι μὲν τῶν Νουμά μέγα καὶ θεῖον ὡς ἀληθῶς ἔπεισε, ὁ ξένῳ μετὰ πέμπτῳ γυμνάσι, καὶ πρῶτα πειθῆ μετὰ βαλεῖν, καὶ κρατῆσαι πόλεως οὐκ ἔπεισε πεπνυχίας, μήτε ὅπλων δεηθῆναι, μήτε βίας ἵκναι, (ὡς Λυκούργος ὅτι τὸ δῆμον ἦγε τοῖς ἀείροις) ἀλλὰ σοφία καὶ δικαιοσύνη πρῶτα ὅσα ἄλλως παρὰ τὴν γυμνάσι καὶ σωφροσύνην ἀφαιρῆναι.

A sed mox ab incunabulis ad unam figurati & conformati formam virtutis consentirent inter se? Id quod Lycurgo cum ad alia multa, tum ad legum conseruationem fuit adiumento. Nam parui fuisset momenti iurifurandi religio, nisi per disciplinam & institutionem leges puerorum moribus quasi tinxisset, & nutrimenta ardenti studio imbuisset institutorum suorum. Vnde præcipua & prima legum capita amplius quingentos annos, tanquam acri & valida infecta tinctura, vigerunt. Enimvero quod destinauerat Numa actiones suas, vt in otio & tranquillitate ageret Roma, protinus cum ipso expirauit, & ab excessu eius biforem ædem, quam clausam tenuerat ipse, quasi reuera ibi constrictum domans bellum, vtrinque aperuerunt, cædibusq; ac sanguine inundauerunt Italiam. Ita elegantissimus ille & æquissimus status ne modico quidem tempore durauit: quippe vinculo deficiebatur institutionis. Quid ergo roges, numne fecit re militari Roma progressum? Quæstio hæc apud homines qui progressum in pecunia & luxu & imperio potius quam in securitate, tranquillitate & continentia cum innocentia coniunctis collocant, longum flagitet responsum. Et quidem id ipsum pro Lycurgo dicas facere, quod Romani, vbi à Numæ disciplina discesserunt, tanta incrementa imperii sumpserunt: contra Lacedæmonii simul atque instituta deseruerunt Lycurgi, ex summo potentia apice ad infimam reciderint sortem, amissoque Græciæ imperio, fuerint in periculum excidii adducti. Illam tamen haud dubiè prærogatiuam habet Numa insignem & diuinam, quod hospes ad regnum vocatus fuerit, omnia cum beneuolentia mutauerit, & moderatus sit ciuitati nondum consentienti, nullis ad id armis vsus vel vi, quomodo aduersus populum optimates duxit Lycurgus, sed sapientia & iustitia, non temeritate omnes conglutinauerit & colligauerit.

Π Λ Ο Υ Τ Α Ρ Χ Ο Υ

Βίοι παράλληλοι.

ΣΟΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΟΠΛΙΚΟΛΑ.

ΣΟΛΩΝ.

ΑΙΔΥΜΟΣ ὁ γραμματικὸς, ἐν τῇ πρῶτῃ ἀξίῳ τῶν Σόλωνος ἀπὸ γραφῆς παρὰ Ἀσκληπιάδῳ, Φιλοκλέους υἱὸς τέττακτο λέξι, ἐν ἧ τὸ Σόλωνος παρὰ τὸν Εὐφορίωνος ἀποφαίνει, ὡς τῶν τῶν ἄλλων δόξαν ὅσοι μὲν μὲν τῶν Σόλωνος. Ἐξ ηκεῖνου γὰρ αὐτὸν ἀποφύγετε ὁμαλῶς γεγενῆσθαι λέγουσιν, ἀδρός οἰσία μὲν (ὡς φασὶ) καὶ διωάμει μέσου τῶν πολιτῶν, οἰκίας δὲ παρὰ τῆς καὶ γῆς. ὡς γὰρ Κωδείδης ἀνέκεθεν. τῶν δὲ μητέρα τῶν Σόλωνος Ἡρακλείδης ὁ Ποικίλος ἰσορεῖ τῆς Πεισιφρατοῦ μητρὸς ἀνεψιὸν γυμνάσι. καὶ φιλία ὡς παρὰ τὸν ὡς ἀδρός, πολλὴ μὲν ἀφ' ἧς τῶν συγγένειαν, πολλὴ δὲ ἀφ' ἧς τῶν ἀφ' ἧς καὶ ὡρα,

P L V T A R C H I

vita comparata.

SOLONIS ET POPLICOLÆ.

SOLON.

ΑΙΔΥΜΟΣ grammaticus in tabularum Solonis breuiario, quod ad Asclepiadem scripsit, testimonium citat Philoclis cuiusdam, quo præter opinionem aliorum qui Solonis meminere, asserit filium eum Phocionis fuisse. Omnes enim vno ore ab Excestide memorant genitum: viro (vti ferunt) inter ciues mediocriū facultatū, sed genere primæ familiæ. Duxit enim à Codro originē. Matrē Solonis Heraclides Ponticus matris Pisistrati fuisse consobrīnā tradit. fuitq; initio inter eos necessitudo ex propinquitate magna, magna itē ex indole & forma,

quod captus Pisistrati amore, ut nonnulli perhibent, esset Solon. Vnde (ni fallor) exorta post civili inter eos dissensione simultas illa nullam in acerbitate aut atrocitate excessit, sed constituerunt eorum animis vetera iura, ardentemque magni ignis viam adhuc flammam conseruauerunt, memoriam & gratiam amatoriam. Nam aduersus formosos non fuisse Solonem munitum, neque satis animi habuisse, ut quasi pugil congregaretur cum amore cominus, id cum ex versibus eius cognoscas, tum ex eo quod scripsit legem quae diferte verabat ne se serui vngerent, aut pueros amarent, quod id annumeraret inter res probatas & honesta studia, & ad ea quodam modo dignos inuitaret, a quibus arceret indignos. Fertur Pisistratus quoque amatorem Charmi fuisse, & signum Cupidinis in Academia, ubi ignem accendunt illi qui sacram facem decurrunt, sacrasse. Igitur Solon, quum facultates suas pater eius munificentia (ut ait Hermippus) & largitionibus attriuisset, nec deessent qui vellent suppeditare ei necessaria, erubescens accipere ab aliis, quod ex ea esset natus domo quae succurrere consueuisset aliis, contulit se etiamnum adolescens ad mercaturam. Quamuis alii dicant multarum rerum vsus & cognitionis potius gratia Solonem quam quaestus vagatum per orbem fuisse. Erat enim sapientiae ex professo amator. Quippe qui vel grauis aetate iam senescere se diceret multa in dies addiscentem. Diuitias non nimium sectatus est, aitque;

*Haud magis est diues, cui argenti atque affluit auri
Copia, tum frugum fertilis arua soli,
Grex quoque equum, mulique, atque haec cui sola supersunt,
Vt valeat venter, cum pedibusque latus.
Huc si natorum florens accesserit aetas,
Et decor uxoris, rite beatus erit.*

At alio loco ait,

*Non sperno nummos, si sit possessio iusta.
At nolo iniustos: ultio nam sequitur.*

Quid autem causae est quin boni & politici viri nec sollicitentur illorum parandorum cura superuacaneorum, nec rerum vtilium & commodarum respuant vsu? Enimvero illo seculo (ut ait Hesiodus) nullum opus vitio vertebatur, neque adferebat ars discrimen. Mercatura etiam in dignatione erat, quae commoda ex regionibus barbaris adscisceret, amicitias cum regibus conciliaret, & multarum rerum conferret peritiam. Aliqui insuper mercatores magnarum conditores urbium fuerunt, ut qui Massiliam condidit primus, quem Galli Rhodani accolae cupide amplexi sunt. Ad haec Thales memorant mercaturis faciendis operam dedisse, Hippocratem quoque mathematicum, Platoni ite occasionem fuisse peregrinationis, olei in Aegypto distractione. Ceterum quod fuerit profusior Solon & vita mollior, atque in versibus licentiore vsus sit quam pro philosopho de voluptatibus oratione, id ex vita mercatoria putant ei haesisse. Siquidem pro multis & grauibus, in quibus versatur periculis, lautitias aliquas & delicias eam postulare. Nam quod in pauperum se potius numero quam opulentorum reponeret, ex hisce liquet:

*Diues enim plerumque malus, sed rectus egenus:
At virtutis opes non nisi rectus habet.
His non cedo malis, quarum est possessio firma: ass
Esse potest locuples improbus, atque probus.*

A (ως ενιοι φασιν) ερωτικως τον Πεισιπρατον απαζομενου τε Σολωνος. οταν υφερον (ως εοικεν) εις Διαφοραν αυτων εν τη πολιτεια κατασαντων, οσδεν λυεγκεν η εατρα σκληρον ουδ' αχρειον παθος, δλλα παρεμεινεν εκεινα τα δικαμα ταις ψυχαις, και παρεφυλαξε τυφομενω αδρου πυρος επι ζωσαν φλογα τω ερωτικω μημηλω και χαιεν. οπ δε προς ταις καλοις οδω λυ εχρησ ο Σολων, ουδ' ερωτι θαρραλεος αιτμασθηται, πικτης οπως ες χειρας, εκ τε τω ποιηματων αυτη λαβειν οστι, η νομον εγραψε Διαφορον τα δουλον μη ξεραλοιφειν μηδε παιδερασειν, εις την τ καλων μεριδα η σεμνων βηπιτηδω ματων ηθεμενος ο παραγμα, η εβπον τινα ταις αξιου, παρακαλουμενος αν ταις αναξιουσιν απηλαυε. λεγεται η η Πεισιπρατος ερατης Χαρμου ημεδα, η ο αγαλμα τε ερωτος εν Ακαδημια κηιερασται, οπου ο πυρ αιαπιουσιν οι την ιεραν λαμπαδα Διαφοντες. ο δ' ου Σολων, την οισιαν τε παρος ελαττωσαντος εις Φιλαδεφπιασ τινασ (ως φησιν Ερμιππουσ) η χαιετασ, οδω αν διαπορησασ τω βουλομενω επαρκειν, αιδουμενος η λαμβανειν παρ ετερων, οξ οικιασ γερωσ ειησιμετης ετερεσ βοηθειν, ωρμησε νεοσ αν επι παρος εμποειαν. καιτοι φασιν ενιοι, πολυπφειασ ενεκα μαλλον η ισοειασ, η χρηματισμοδ πλαηηδωσ τον Σολωνα. σοφιασ μη γδ ω ομολογημενωσ ερατης, οσ γε η παρσυτερεσ αν, ελεγε γερασικη αιει πολλα διδασκαμενοσ πλαστον δ' οδω εθαυμαζε, δλλα και φησιν ομοιωσ πλατειν

--- ωτε πολυσ αργυροσ οστι

Και χρυσος, η γης πυροφορα πεδια,
Ιπποιο θημιονοι τε, η ω μονα τωτα παρεσι,
Γαστρι τε η πληρη η ποσιν αβρα πατειν,
Παιδοσ τ' ηδε γωαιχοσ επηη η τωτ' αφικηται,
D Ηδη συν δ' ωρη γιγνεται αρμονια. δλλ' ετερωτι λεγα,
Χρηματα δ' ιμειρω μη εχην, αδικωσ δε πεπαοσται

Ουκ εθελω παρωτωσ υφερον ηλητε δικη. καλωδ' οσδεν τον αγαθον και πολιτικον ανδρα μητε τωσ πεπρωτων τω κτησιν εν αποδηηησασται, μητε της χρειασ τωσ αιαγκων και ιχθωων καταφρονην. εν η ταισ τοτε χροιοισ, καθ Ησιοδον, εργον οσδεν λω ονειδοσ, οσδε τεχνη εραφορανεφερεν εμποεια η η δδωσ ειχεν οικιασ μηη τα βαρβαρικα, η παροξενωσασ φιλιασ βασιλεων. η παραγματων εμππειρεσ ποιωσασ πολλα. ενιοι η η πολεων οικιασ γερωσασ μεγαλων, E ω η Μασαλιασ παρωτωσ υπο Κελτων τωσ περ τον Ροδανον αγαπηηεισ. η Θαλιω δε φασιν εμποεια χρεησασται, και Ιπποκρατω τον μαθηματικον, η Γλατωνι της αποδημιασ εφοδιο, ελαειου τινοσ εν Αιγυπτω Διαφασιν ημεδα. ο δ' ουδω διδαπμουσ τω Σολωνι η υχρον παρος τω διαγτω, και ο φορτικωτερον η φιλοσοφωτερον εν ταισ ποιημασι Διαλεγεσασ περ τωσ ηδωνων, η εμππεικον οιοται βιον παροσ τειφται. πολλοι γδ εχουτα κινδωωσ η μεγαλοισ, αιτα παταιτειν παλιν διαπαηιασ τινασ η απολαυσοσ. οπ δ' αυτον εν τη των πενητων μεριδι μαλλον η τη τωσ πλοισων επαηε, δηλον οστι εν τωτων,

Πολλοι γδ πλατωσικα και αγαθοι η πενονται.
Αλλ' ημεισ αυτοι ου εραμειφομεθα
Τησ ερετης τον πλαστον επει ο μη, εμππειδοι οστι,
Χρηματα δ' αι ερασται αλλοτε αμοσ εχ.

τῆ δὲ ποιήσει κατ' ἄρχας μὲν, εἰς ὅσον ἄξιον ἀποδοῆς, ἀλλὰ πάλιν, ὡς εἴοικε, πρὸς ἄλλοις, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐν ὁμοιοῦσι ὑπερῶν, καὶ γὰρ ἡ μάστιξ ἐπέτεινε φιλοσόφοις, καὶ τῶν πολιτικῶν πολλὰ συγκατέπλεκε τοῖς ποιήμασιν, ἕχιστοῦ ἕνεκεν καὶ μνήμης, ἀλλ' ἀπολογισμοῖς τε τῶν πεπραγμένων ἔχοντα, καὶ πρὸς ἑκάστην ἀντιπαρθεσίαν, καὶ ὑπερπλήξεις πρὸς τοὺς Ἀθηναίους. ἔνοι δὲ φασι ὅτι καὶ τοῖς νόμοις ἐπεχίρηνεν ἐντείνων εἰς ἕπος ὅθεν ἐκείνην, καὶ ὁμομημονόδοισι τὴν ἀρχὴν οὕτως ἔχουσαν,

Πρῶτα μὲν ὁρῶμεθα Διὶ Κρονοῦ βασιλῆϊ,
Θεομοῖς τοῖς δὲ τυχῶν ἀγαθῶν καὶ κῆδος ὀπάσασα.
φιλοσοφίας ἢ ἠθικῆς μέγιστα ὁ πολιτικὴν, ὡς περ οἱ πλεῖστοι
τὸ τότε σφῶν, ἠγάπησεν. ἐν ἧ τοῖς φυσικαῖς ἀπλοῖς ἐστὶ λία καὶ
ἀρχαῖος, ὡς δὴ ἄλλοι ἐκ τούτων;

Ἐκ νεφέλης πέλεται χιόνος μῦθος ἠδὲ χαλαρῆς.
Βροτὴ δὲ ἐκ λαμπερῆς γίνεται ἀστέρων.

Ἐξ ἀνέμων δὲ θαλάσσης ἄεθ' ἀέθεται. ἡ δὲ πῖς αὐτῶν
Μηκίη, πύτων ἐστὶ δισκοπάτη. καὶ ὡς εἴοικε

ἡ Θάλασσα μόνον σοφία τότε περατιέρω τ' ἡρείας ὀξικέας τῆ
θεωρίας, τοῖς ἄλλοις ἀπὸ τῆς πολιτικῆς ἀρετῆς, ἑωυτομα τ'
σοφίας ἠγάπησεν. ἡμεῖς δὲ μετ' ἀλλήλων ἐν τε Δελφοῖς ὁμοῦ
λέγονται, καὶ πάλιν ἐν Κορίνθῳ, Περικλῆος σύλλογον πι
να κρινόντων καὶ συμπόσιον κατακλύσαντος. ἐπὶ ἧ μάλ
λον εἰς ἀξίωμα καὶ δόξαν αὐτοῖς κατέστη ἢ τῶν τείποδος
περίοδος, καὶ ἀπὸ πύτων ἀνακύκλιος καὶ ἀνυπέριξ, μετ'
ἀιδμείας φιλοτίμου γινομένη. Κώων γὰρ (ὡς φασι) κατὰ
ἀντιπάλιν, καὶ ξένων ἐκ Μιλήτου κωριαμῶν τὸν βό
λον ἔπειτα φανερόν ὄντα, χρυσοῖς ἐφάνη τείποδος ἐλάττω, ὃν
λέγουσιν Ἐλένῳ πλέουσιν ἐκ Τροίας αὐτῶν κατὰ τῆς
χρησμοῦ πῖνος ἀναμνηθεῖσαν παλαιῶν. ἡμεῖς δὲ τοῖς ξέ
νοις πρῶτον ἀπλοῖας πρὸς τοὺς ἀλλοῖς πρὸς τῶν τείποδος,

εἶτα τῶν πόλεων ἀναδέξα μῶν τῶν ἀφ' ὧν ἀρχὴ πολέ
μου πρὸς ἐλθούσαν, ἀνεῖλεν ἀμφοτέρω ἢ Πυθίᾳ, τὰ σφω
πάτω τὸν τείποδα ἀποδοῦμαι. καὶ πρὸς τὸν μὲν ἀπεσάλη
πρὸς Θαλάσῃ εἰς Μίλητον, ἐκείνῳ Κώων ἐν δωρομῶν
ὀκείῳ πρὸς ἑκατέρωθεν ἀπὸ μῶν ὁμοῦ Μιλησίου ἐπέλεμψαν.
Θάλασσα δὲ Βίατῳ σφώτερον ἀποφαινοῖτο αὐτῶ, πρὸς ἑ
κείνον ἦκεν. ἀπὸ ὀκείνῳ δὲ αὐτῶ ἀπεσάλη πρὸς ἄλλον ὡς
σφώτερον. εἶτα πρὸς τῶν ἀναμνηθεῖσαν παλαιῶν, ὅτι Θα
λήν ὁ δούτερον ἀφίκετο καὶ τέλος εἰς Θήβας ἐκ Μιλήτου χυ
μαθεῖς, τὰ Ἰσημῖα Ἀπόλωνι κατὰ τῶν. Θεόφραστος δὲ

Φησι πρῶτον μὲν εἰς Γρήνην Βίατῳ τῶν τείποδα πεμφθῆναι,
δούτερον δὲ εἰς Μίλητον Θάλασσας ἀποπέμφαντος. ἔ
πειτα δὲ ἀπὸ πάντων, πάλιν εἰς Βίατῳ πρὸς ἐλθῆναι, τέλος ἢ εἰς
Δελφοῖς ἀποσαλῆναι. ταῦτα μὲν ἐν τῶν πλεόνων τεθρύλ
ληται, πλὴν ὅτι ὁ δούτερον αὐτῶ τῶν τείποδος οἱ μὲν φιάλην ὑπὸ
Κρονοῦ πεμφθεῖσαν, οἱ ἢ ποτήριον Βαθυκλέους ἀπολιπόντος
εἶναι λέγουσιν. ἰδίᾳ δὲ Ἀναχάρσεως τε πρὸς Σόλωνα, καὶ πάλιν
Θάλασσα συνείδη πῖνα καὶ λόγους ἀναχάρσοι τοῖς τοῖς. Ἀ
νάχαρον μὲν εἰς Ἀθήνας φασι ὅτι τῶν Σόλωνος οἰκίαν ἐλθόν
τα, χόπτειν, καὶ λέγειν ὡς ξένος ὢν ἀφίκεται φιλίας ποιησόμε
νος καὶ ξενίας πρὸς αὐτὸν. ἀποκρινόμενος δὲ τῶν Σόλωνος, Οἴ
καὶ βέλποῖ ἐστὶ ποιῆσαι φιλίας, Οὐκ οὐκ (φάναι τῶν Ἀναχάρσιν)
αὐτὸς ὢν οἰχιστὸν ποιῆσαι φιλίας καὶ ξενίας πρὸς ἡμᾶς. οὕτω
δὲ θαυμάσια τῶν ἀρχαίων τῶν ἀνδρῶν τὸν Σόλωνα, διξασθαι φιλοφροσύνης, καὶ χρονον πῖνα χρονον παρ' αὐτῶν,

A Poetica ab initio non vllam ad rem grauem, ve
rum ludibundus videtur temporis per otium fal
lendi gratia vsus obiter, atque in ea se exercuif
se. Post & sententias inclufit verbis philosophi
cas, & ex iis quæ gesserat in repub.intexuit mul
ta, non scribendi historiam vel memoriae causa,
fed ad defendendas actiones suas, interim ex exci
tandos castigandosq; & obiurgandos Athenien
ses. Tradunt aliqui & leges suas aggressum in car
mine illigare, ac principium recensent huiusce
modi,

*Oramus primum, rex ut Saturnius hisce
Legibus aspiet, velut & concedere laudem.*

B Ex philosophia ethica, præcipue politica, sicut ple
riq; sapientum, est factatus: in physicis mire est sim
plex & antiquarius, vt ex his patet,

*Nubibus è gelidis niuium vis densa creatur,
Et quæ per tectum grando crepare solet:
At tonitru è claro spectatur fulmine nasci:
Et pelagus venti si incubuere, mouent.
Verum id si flatus conturbet nullus, in orbe
Aequum vel placidum nil magis esse potest.*

C Omnino sola tunc videtur Thalys sapientia vsu
m excessisse speculatione, reliqui ciuilibus ab artibus
nomen inuenerunt sapientia. Fuisse vna perhi
bentur & Delphis & post Corinthi, vbi commu
nem quendam conuentum eorum & conuiuium
Periander instruxerat. Maiorem autoritatem iis &
gloriam mensæ oribus, & per omnes circulus, mu
tuaq; inter ipsos cum honorifica modestia conces
sio conciliauit. Nam quum Coi (vt fama est) verric
ulum traherent, cuius iactum adhuc incertum
hopites emerant Milesii, auream mensam conspe
xerunt extractam, quam fuisse ab Helena aiunt à
Troia remeante, quum veteris oraculi reminisce
retur, deiectam. Concertatione de mensa inter ho
spites & piscatores exorta, excipientibus inde ciui
tatibus contentionem, quæ in bellum vsq; erupit,

D responsum vtrifq; ab oraculo Delphico est, vt sa
pientissimo mensam donarent. Ita primum Mile
tum est ad Thalem missa, Cois vni illi id, de quo
cum vniuersis Milesiis arma contulerant, vltro do
no dantibus. Thale Biantem se sapientiozem asse
rente, ad illu peruenit, ab illo rursus ad alium missa
est tanquam sapientiozem. Inde ita circulus & re
missa, rediit iterum ad Thalem. Ad vltimum ex Mi
lecto Thebas deportata, & Apollini Ismenio est sa
crata. Theophrastus autor est Priene eam primu
ad Biantem fuisse destinata, deinde ad Thale remit
tente eam Miletum Biantem: ita ambitu omniu con
fecto redisse ad Biantem, ad extremu Delphos de
portata. Hæc fama est à plerifq; vulgata, nisi quod
donum pro mensa, alii phialam à Cræso missam, a
lii relictum ibi à Bathycle poculum prodant. At
priuatâ consuetudinē & colloquia cum Solone A
nacharsis atq; etiam Thalys litteris tradunt huius
cemodi. Anacharsim autumant, quum ad edes So
lonis commeasset, fores pulsasse, atq; edidisse ad
uenam se esse, qui ad contrahendam cum eo ami
citiâ & ius hospitii eo accessisset. Responsum red
dente Solone, Præstat domi amicitias conciliare. Quin
tu igitur, subiecisse Anacharsim, qui domi es, iungis
nobiscum amicitiam & hospitium? Eam illius sagaci
tatem quum stuperet Solon, hominem excepisse
benigne, atque aliquamdiu apud se detinuisse,

E

F

quum rempublicam gereret, & leges conscriberet. Enimvero re intellecta derisisse Anacharsim molitionem Solonis, qui civium se iniurias & cupiditates putaret refranaturum scriptura, quæ nihil à telis aranæorum differret, sed sicut illæ, imbecillos tenuesque esset, quos comprehendisset, retentura: validos vero & pecuniosos transmissura. Quibus Solonem ferunt occurrisse, stare homines etiam pactis conuentis, quæ neutri parti expediat violare, ac leges ita se temperare civibus omnibus ut futurum perspicuum esset, antiquius esse colere iustitiam quam ius violare. Verum horum quidem euentus Anacharsis coniecturæ potius quam spei respondit Solonis. Iam hoc quoque dixit se mirari Anacharsis, quum concioni interfuisset, quod dicerent apud Græcos sapientes, stulti iudicarent. Quum profectus esset Miletum, ad Thalem, Solon, aiunt mirum sibi eum dixisse videri, quod nuptias & sobolis procreationem omnino negligeret. Thalem autem in præsentia quidem tacuisse, aliquot vero dierum interuallo subornasse peregrinum quendam, qui modo decimo die ab Athenis profectum se diceret. Quærente Solone, num quid Athenis noui, hominem quæ diceret edoctum, Nihil, respondisse, aliud, nisi sane quod adolescens efferretur, & prosequeretur funus tota ciuitas. Nam erat, ut ferebatur (inquit) clari viri filius & virtute inter ciues primi: nec aderat ille, sed longo iam spatio dixerunt eum peregre esse. O hominem infortunatum, dixisse Solonem. Quodnam ferebant eius nomen? Audiui equidem, inquit, nomen, homo, sed excidit mihi, tantum memini multam habitam mentionem eius sapientiæ & iustitiæ. Ita scilicet admoto ad singulas interrogationes metu, Solonem iam tandem commotum ipsum hospiti suggestisse nomen, ac requisisse Solonisne ille defunctus esset filius. Quo annuente, cepisse illum caput cadere, aliaque & facere & dicere quæ mœrore oppressi assolent. Tum Thalem represso Solone ridentem dixisse, At hæc me Solon à connubio deterruerunt, & à liberis tollendis, quæ te etiam infringunt, virum constantissimum. Te vero nihil hic nuntius moueat. hæc enim ficta sunt. Atque hæc quidem Hermippus Patæcum, qui Æsopi se ferebat animam habere, scribere refert. Atqui ineptus & ignauus sit, qui formidine amissionis res comparare necessarias negligat. Eadem enim ratione neque opes, neque gloriam, neque sapientiam, quum hanc habeas, trepidans ea spoliari, amplectaris. Etenim virtutem, cuius nihil fructu præstantius vel iucundius, ex morbis cernimus & venenis labefactari. Atque ipse Thales nihilo magis à terrore securior per cœlibatum erat, nisi sane amicos, familiares, patriam refugit habere. Imo vero filium etiam ipse habuit adoptiuum ex forore natum, ut aiunt, Cymbistum. Nam quum animo quidam infiti sint igniculi amatorii, natuque ille sit, sicut ad sentiendum, cogitandum, reminiscendum: ita ad diligendum: arreperit & adhærescit quid externi iis quos deficit proprium. Quum velut domum & prædium legitimis orbum successoribus, alieni & non iusti filii pium animum captant obsequiis, cui simulatque insinuauerint se, & occupauerint eum, infundunt vna cum amore curam sui ac sollicitudinem. Itaque cernas eos qui durius quam pro natura de nuptiis & suscipiendis liberis verba faciunt,

A ἤδη τὰ δημόσια παρέχοντα καὶ σωτατόμῳ τοῖς νόμοις. τὸν οὖν Ἀνάχαρσιν πυθόμενον, καταγέλων τῆς παρεγγματίας τῆς Σόλωνος, οἰομένου γραμμασίον ἐφέξειν τὰς ἀδικίας καὶ πλεονεξίας τῶν πολιτῶν, ἀ μὴδὲν τῶν στραχίων ἀφαίρειν, ἀλλ' ὡς ἐκεῖνα, τοῖς μὲν ἀσθενεῖς καὶ λεπτοῖς τῶν ἀλισχευμένων κατέξειν, ὑπὸ δὲ τῶν δυνατῶν καὶ πλεονεξίων ἀφαιρήσειν. τὸν δὲ Σόλωνα πρὸς ταῦτα φασὶν εἰπεῖν, ὅτι καὶ σωθῆναι ἀσθενεῖς φυλάττουσιν ἀσθενεῖς ἀσθενεῖς ὅτι πρὸς ἀσθενεῖς τῶν θεμελίων καὶ τοῖς νόμοις αὐτὸς οὕτως ἀρμόζειται τοῖς πολιταῖς, ὥστε πᾶσι τοῖς νόμοις ἀρμόζειν βέλπον ἐπιδειξάμενος ὁ δικαιοπαρεχὴν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὡς Ἀνάχαρσις εἶκάζειν ἀπέβη μάλλον, ἢ κατ' ἐλπίδα τοῦ Σόλωνος. ἔφη δὲ κακείνο θαυμάζειν ὁ Ἀνάχαρσις, ἐκκλησία παρεγγόμενος, ὅτι λέγουσι μὲν οἱ σοφοὶ παρ' Ἑλλήσι, κρίνοσι δὲ οἱ ἀμαθεῖς. πρὸς Θαλίῳ δὲ εἰς Μίλητον ἐλθόντα τὸν Σόλωνα, θαυμάζειν ὅτι γάμου καὶ παιδοποιίας ἐπαρτήθη ἡμέλει. καὶ τὸν Θαλίῳ τότε μὲν σιωπήσας, ἀγαλιπτόντα δὲ ὀλίγας ἡμέρας, ἀνδρὰ παρεγγόμενον ἐξέειπεν, ἀρετῆς ἡκεῖν φάσκειν δεκαπταῖον ἔξ' Ἀθηνῶν. πυθόμενος δὲ τῆς Σόλωνος εἰδήσει καὶ τὸν ἐν ταῖς Ἀθῆναις, δεδιδαγμένον ἀρετῆς λέγειν τὸν ἀσθενεῖς, ὅσῳ εἰπεῖν ἔτερον, εἰ μὴ τὴν Δία νεαῖστος πῖος ἴω ἐκφορᾶ, καὶ παρ' ὑπὸ μπειν ἡ πόλις. ἴω γὰρ ὑὸς (ὡς ἔφασαν) ἀνδρὸς ἐνδοξοῦ καὶ παρ' ἄλλοις ἀρετῆς τῶν πολιτῶν. οἱ παρ' αὐτῷ δὲ, ἀλλ' ἀποδημεῖν ἔφασαν αὐτὸν ἤδη πολὺ χρόνον. ὡς δυστυχῆς ἐκεῖνος, φάσαι τὸν Σόλωνα. Τίνα δὲ ὠνόμαζον αὐτόν; Ἡχρυστα, φάσαι, ἑυνομα, τὸν ἀσθενεῖς. ἀλλ' οὐ μνημονεύω. πλὴν ὅτι πολὺς λόγος ἴω αὐτῷ σοφίας καὶ δικαιοσύνης. οὕτω δὲ κατ' ἐκείνην ἀπόκρισιν τῷ φόβῳ παρεγγόμενον τὸν Σόλωνα, καὶ τέλος ἤδη σωτατόμῳ ἀρμόζον, αὐτὸν ὑποβάλλειν ἑυνομα τῷ ξένῳ, πιωθαιόμενον μὴ Σόλωνος ὁ τεθνηκὸς ὑὸς ὠνομάζετο. φήσαντος δὲ ἀσθενεῖς, τὸν μὲν ὀρμήσας παῖν τὴν κεφαλῆν, καὶ τὰλλα ποιεῖν καὶ λέγειν ἀσυμβάμεναι τοῖς παρ' αὐτοῦ. τὸν δὲ Θαλίῳ ἐπιλαβόμενον αὐτῷ, καὶ γελᾶσαντα, ταῦτά τοι (φάσαι) ὡς Σόλων, ἐμὲ γάμου καὶ παιδοποιίας ἀφίσησι, ἀ καὶ σε κατερείπει τὸν ἐρρωμένεσσι. ἀλλὰ γάρρει τὸ λόγων ἕνεκα τούτων ἔγρ' εἰσὶν ἀληθεῖς. ταῦτα μὲν οὖν Ἑρμιππος ἰσορῆν φησὶ Πάτακον, ὃς ἔφασκε τὴν Αἰσώπου ψυχὴν ἔχειν. αὐτοῦ δὲ καὶ ἀληθῆς ὁ τῷ φόβῳ τῆς ἀποβολῆς, τὴν κτῆσιν ὧν ἀρετῆς παρεγγόμενος. οὕτω γὰρ αἱ τῆς οὐ πλεῖστον, οὐδὲξαι, οὐ σοφίας ἀγαπήσειε παρεγγόμενον, δεδιδως γέρεσθαι. καὶ γὰρ ἀρετῆς ἡς κτῆμα μεῖζον ὅσῳ οὐδὲ ἡδίων, ὅστις ἀμὴν ὑπὸ νόσων καὶ φαρμάκων ὀρωμεν. αὐτῷ τε Θαλίῳ μὴ γήμενον, πλέον ὅσῳ εἰς ἀφοβίαν, εἰ μὴ καὶ φίλων κτῆσιν ἔφυγε καὶ οἰκείων καὶ πατρειδῶν. ἀλλὰ καὶ παῖδα θετὸν ἔχε ποιησάμενος αὐτὸς τὸν τῆς ἀδελφῆς (ὡς φάσαι) Κύβιατον. ἰχρύσις γὰρ πρὸ ψυχῆς ἀγαπήτην ἐν αὐτῇ, καὶ πεφυκῆς ὡσπερ ἀδελφῆς καὶ ἀφαιρήσει καὶ μνημονεύειν, ἔτω καὶ φίλων, ἐνδύεται τὴν ἑαυτοῦ καὶ παρ' αὐτοῦ τῶν ἐκτός, οἷς οἰκόν ὅσῳ ἔστι καὶ κατὰ τὸν οἶκον καὶ χρεῖαν γησιῶν ἔρημον ἀφαιρήσειν, τὸ φιλοσοφῆν ἀλλοτρεῖοι καὶ νόθοι θεραπείοιτες, εἰσοικισάμενοι καὶ καταλαβόντες, ἀμα τῷ φιλεῖν ὁ φροντίζειν καὶ δεδιέναι πρὸ αὐτῶν ἐπεποίησαν. ὥστ' ἴδεις δὲ ἀσθενεῖς γρηγορότερα τῆ φύσει πρὸ γάμου καὶ γησιῶν παίδων ἀφαιρήσειν.

εἶπα τοὺς ἀδελφεοὺς ὅτι πασι οἰκοτελείων, ἢ θρέμμασι παλ-
λακῶν νοσῶσι καὶ θνήσκουσι καὶ ἀπειρομάχοι ποθοῦν, καὶ Φω-
ναὶ ἀγνοεῖς ἀφίενται. εἶνοι δὲ καὶ κυνῶν θανάτων καὶ ἵππων,
αἰσχροῦ καὶ ἀδωκυτάτου ὑπὸ λύπης διετέθησαν. ἀλλ' ἔτε-
ροὶ γὰρ πᾶδας ἀγαθοὺς ἀποβαλόντες, ὅσδ' ἐπαθον δεινόν,
εἰδὲ ἐποίησαν αἰσχρὸν, ἀλλὰ καὶ ἡρώδης τῶν λοιπῶν βίβη
καὶ λόγον διετέλεσαν. ἀδελφεία γὰρ οὐκ ὄνοια λύπης ἀπε-
ρίτοις ἐπάγεται καὶ φόβοις ἀδελφοῖς ἀσκήτοις ὑπὸ
λόγου παρὸς τύχην, οἷς εἰδὲ ἀπολαύσις ἐγγίνεται τῆς ποθου-
μένης παρόντος, τῆς μέλλοντος ὠδίνης ἀεὶ καὶ ἑμοῖς καὶ ἀγῶ-
νας, εἰ φερροῦνται, παρέχοντος ἀδελφῆ. δεῖ ὅ μὴτε πείρα παρὸς
χρημῶν πεπαυῶν φέρουσι, μὴτε ἀφιλία παρὸς φίλων ἀπο-
βολῶν, μὴτ' ἀπαρτία παρὸς τέκνων θανάτων, ἀλλὰ τῶν λο-
γισμῶν παρὸς πάντα καὶ ταῦτα μὲν, ὡς ἐν ᾧ παρόντι, πλείονα
τῶν ἱκανῶν. ἐπεὶ ὅ μακρὸν πῖνα καὶ δυσχερῆ πόλεμον οἷον ἀ-
φίει παρὸς τῆς Σαλαμίνων νήσου Μεγαροῖσι πολεμῶντες ἐξέ-
καμον, καὶ νόμον ἔθεντο, μὴτε ἡράσει πῖνα, μὴτ' εἰπεῖν αὐτῆς
ὡς ἡρῆ τῆς πόλιν ἀντιποιεῖσθαι τῆς Σαλαμίνος, ἢ θανάτων ζη-
μιῶν, ἑαρέως φέρων τὴν ἀδελφίαν ὁ Σόλων, καὶ τῶν νέων ὄραν
πολλοὶ δεομένους ἔρχησθαι ὅτι τῆς πόλεμον, ἀδελφῆ ὅ μὴ ἡρῆ-
ροῦντας ἀρξάσθαι ἀφ' ἑαυτῶν νόμον, ἐσκήσατο μὲν ἕκαστον τῶν
λογισμῶν, καὶ λόγος εἰς τῆς πόλιν ἐκ τῆς οἰκίας διεδόθη πα-
ρακινήτικῶς ἔχειν αὐτὸν ἑλεγεῖα ὅ κρύφα συνθεῖς, καὶ μελε-
τήσας ὡς λέγειν ἀπὸ στόματος, ἔξεπῆδ' ἤσεν εἰς τὴν ἀγορὴν
ἀφίω πλείον παρὸς ἑαυτῶν. ὅχλος ὅ πολλοῦ συνδραμόντος, ἀ-
ναβάσθαι τὸν τῆς κήρυκος λίθου, ἐν ᾧ ἡ διεξήληθε τὴν ἑλεγεῖαν,
ἧς ὅστις ἔρχησθαι. Αὐτὸς κήρυξ ἦλθον ἀφ' ἡμερτῆς Σαλαμίνος
Κόσμον ἐπέων ἀδελφῶν αὐτῶν ἀγορῆς ἡρώδης.

τὸ τοῦ ποιήματος Σαλαμίνος ἐπιγράμματι, καὶ εἶχον ἐκείνου ὅτι
χαιρέντως πάνυ πεποιημένον. τότε ὅ ἀδελφῆ αὐτῶν, καὶ τῶν
φίλων τῶν Σόλωνος ἔρχαμένων ἐπαγεῖν, μάστιγα ὅ τῆς Γει-
σιγράτης τοῖς πολίταις ἐγκελευμένους καὶ παρορμητικῶς πει-
σάσθαι ὅ λέγειν λύσαντες τὸν νόμον, αὐτῆς ἡσπῶντο ὅ πολέ-
μα, παρορμητικῶς τὸν Σόλωνα. τὰ μὲν οὖν δημῶν ὅ τῆς λεγ-
μένων, ποιαῦτ' ὅστις, ὅτι πλῆθους ὅτι Κωλιάδα μὲν ὅ τῆς Γει-
σιγράτης, καὶ ἑαυτῶν αὐτοῖσι πάσας τὰς γυναῖκας τῆς Δήμη-
τει τὴν πᾶτερον θυγατέρα ὅτι τελέσας, ἐπεμψαν ἀδελφὰ πῖνα
εἰς τῆς Σαλαμίνος, παρορμητικῶς αὐτόμολον ὅτι, κελύοντα
πῖνα Μεγαροῖς, εἰ βάλοντα τῶν Ἀθηναίων τὰς παρὸς τὰς λαβῆν
γυναῖκας, ὅτι Κωλιάδα μὲν αὐτῶν πλείον τῶν παρὸς τῆς. ὡς ὅ πει-
σάσθαι οἱ Μεγαροῖς ἀδελφὰς ὅτι ἐπεμψαν ἐν ᾧ πλοῖον, καὶ κει-
τεῖν ὁ Σόλων ὅ πλοῖον ἐλαυνόμενον ἀπὸ τῆς νήσου, τὰς μὲν
γυναῖκας ἐν ποδῶν ἀπελθεῖν ἐκέλευσε, τῶν ὅ νεωτέρων πῖνα
μηδέπω ἡρώδης ἐνδύμασι καὶ μῆδ' αὐτῶν καὶ ὑποδήμασι τοῖς
ἐκείνων σκευασαμένοις, καὶ λαβόντας ἐγχεῖσθαι κρυπτά, παρ-
σῆν καὶ χορδῆν παρὸς τὰς παρὸς τῆς ἡρώδης, μέγιστος αὐτῶν
ποδῶν οἱ πολέμοι, καὶ ἡρώδης ὅ πλοῖον ὑποχείριον. ἔπα-
δὲ ὑπὸ τῶν παρορμητικῶν, ὅ παρὸς τῆς οἰκίας, καὶ
παρορμητικῶς ἐχθῆς, ὅτι ἐπῆδ' ὡς ὅτι γυναῖκας ἀμειλί-
κῶς παρὸς ἀλλήλους ὡς μηδὲνα ἀφ' ἑαυτῶν, ἀλλὰ παρὸς τὰς
ἀπολέσθαι, καὶ τῆς νήσου ὅτι πλῆθους ἀδελφῶν ἐχθῆν τοῖς Ἀθη-
ναίοις. ἄλλοι δὲ φασὶν ὅτι τὸν ἔπον ἡρώδης τὴν κατάλη-
ψιν, ἀλλὰ παρὸς τὸν μὲν αὐτῶν τὸν ἐν Δελφοῖς θεὸν ἡρώδης.

Ἀρχηγῶν ἡρώδης θυγατρῶν ἡρώδης ἐνοίκους
Ἰλασο, πῖνα κῆλυτος Ἀσωπῶν ἀμφικαλύπτῃ.

A mox eosdem ex vernarum filiis & alumnis pelli-
cum ægrotantibus & morientibus confectos defi-
derio & in voces erumpentes abiectas. Sunt qui
canum & equorum interitum fœde & perditè lu-
xerunt, quum alii certe filiis orbi bonis neq; af-
flexerint sese, neq; turpes præbuerint, imo etiam
vitam reliquam transegerint moderate. Imbecilli-
tas enim non charitas affert hominibus, qui ratio-
ne ad fortunam non occaluerunt, ægritudines im-
mensas & trepidationes, quibus nec frui præsentia
rei optatè licet, quod expectatio, ne spolientur, do-
lores & tremores & anxietates his offundat perpe-
tuos. Non oportet autem ab egestate consilium
mutuari ad pecuniæ ereptionem, neque ad ami-
corum amissionem ab eorundem solitudine, neq;
ab orbitate ad liberorum occasum, verum ex ra-
tione ad omnia. Cæterum de his vt hoc loco plus
fatis. Quum autem Athenienses diuturno bello &
gravi de Salaminiorum insula cum Megarenibus
gesto fatifcentes sanxissent lege pœnam capitalè,
si quis rogationem ferret vel referret iterum ad ci-
ues de asserenda Salamine, eam infamiam Solon
grauiter ferens, quum videret iuuentutem magna
ex parte occasionem querere arma mouendi, ne-
que eos tamen metu legis audere id inceptare, si-
mulauit dementiam, rumorq; per urbem ex domo
eius percrebuit esse cum furore correptum. Com-
posuerat autem clam elegos, quos meditatus, vt
memoriter recitare eos posset, pilcatus profiliit re-
pente in forum. Ingenti concursu facto, sugge-
stum præconis conscendit, & cantu eos versus pro-
nuntiauit, quorum hoc est exordium,

*Adsum præclaræ præco Salaminis ab ora,
In cœtum vestrum dulce poema ferens.*

Huius poematis inscriptio Salamis est, & versus
continet centum sane quâ venuste scriptos. Quos
vbi cantauit, & amici eius cœperunt laudare, præ-
cipue autem adhortatus Pisisstratus ciues est, & in-
flammat ad parendum dicenti, soluerunt legem,
bellumque de integro susceperunt, rebus geren-
dis præfecto Solone. Ac fama quidem vulgaris est
huiuscemodi. Porro ad Coliadem nauigauit cum
Pisistrato. Ibi quum omnes fœminas offendisset
solennia sacra Cereri facientes, hominem fidum
transfugæ specie misit Salamina, qui moneret, si
primarias Athenienses matronas redigere cuperēt
in potestatem suam, secum vt quamocysissime na-
uigarent ad Coliada. Postquam pellecti Megaren-
ses viros aliquot naui impositos miserunt, ac So-
lon eam aduertit ex insula aduehi, imperauit vt
mulieres facefferent, adolescentes autem ad hæc
imberbes earum stolis, mitris, & calceis ornati, pu-
gionibusq; sub veste abditis muniti lusitarent &
saltarent in littore, dum hostis descendisset, & na-
uem ipsi haberent opportunam. Dum hæc ad eum
modum aguntur, Megarenses ea falsi facie, quum
prope applicuissent, effuderunt certatim se, velut
fœminas capturi. Ita nemo effugit, sed occubue-
runt omnes, & profecti Athenienses in insulam, i-
lico sunt ea potiti. Alii negant eo modo occupa-
tam, verum primum Apollinem Delphicum ei
fortes hæc dedisse,

*Heroas terræ proceres venerabere sacris,
Quos ager Asopia pullata condidit vna:*

Qua vespertinus spectatur Phœbus in undis.

Solonem autem, quum in insulam nocte transmississet, immolasse Periphemo & Cichri heroibus victimas. Inde ab Atheniensibus quingentos accepisse voluntarios cum decreto si obtinuissent insulam, ut hi arbitrium haberent reip. ibi moderandæ. Navigiis deductis multis piscatoriis comitante vna naue, quæ triginta remis agebatur, iecisse eum anchoras prope Salamina ad brachiû Eubœæ obiectum. Megarenses qui Salamina erant, eo nuntio allato, sed incerto, tumultuarii ad arma concurrissent, & nauem speculatum quid agerent hostes misissent. Qua oppressa quum propius mouisset, cæsisq; Megarensibus imposuisse naui huic Solonem delectos quosq; Athenienses: quibus iussit, urbem peterent, ac se, quatenus fieri posset, tegerent: simul cæteris assumptis Atheniensibus pugnam terrestrem cum Megarensibus commisisse, dum decernitur prælio, maturasse illos qui in naue erant, urbem occupare. Videntur vero huic famæ ea quæ agebantur, ad stipulari. Siquidem nauis quædam Attica silentio primum appellebat: inde illis cum clamore & fremitu aduolantibus, vir vnus armatus exiliebat, atque ad promontorium Sciradion terra venientibus vociferans currebat. Iam extat secundum littus sacellum, quod ædificauit Solon: superauit enim Megarenses, & quoscumque prælii calamitas reliquos fecerat, datis induciis omnes missos fecit. Verum enimvero Megarensibus in pertinacia persistentibus, multisque cladibus vltro citroque illatis, arbitros & iudices Lacedæmonios sumpserunt. Ac Homeri auctoritatem pleriq; autores sunt fuisse Soloni suffragatam. Nam versum quum in recensu nauium interiecisset, in iudicio eum recitasse hæc carmina,

Bis sex adduxit curuas Salamine carinas
Aiax inuictus, quas in statione tenebat,
Vrbis Athenarum qua castra habuere phalanges,

Cæterum ipsi ducunt hæc Athenienses pro vanis, Solonem vero planum fecisse aiunt iudicibus Philæum & Euryfacem Aiæ filios ciuitate ab Atheniensibus donatos ipsis insulam hanc tradidisse, habitauisseque hunc in Braurone Atticæ, illum in Melite, trahereque curiam Philaidarum, vnde erat Pisistratus, ex Philæo nomen. Quo autem magis Megarenses reuinceret, nixum humani ritui fuisse defunctorum, quos non ita ut illi, sed ut ipsi humarent. Terra autem mortuos à Megarensibus condi ostenderunt ad orientem obuertos, ad occasum ab Atheniensibus. Cui reclamans Megarensis Hereas ait, Megarenses quoq; cadauera in occasum versa collocare. Et eo iam maius insuper indicium, singulos oculos habere Athenienses, Megarenses ternos & quaternos singulis oculis condi. At Soloni etiam oracula quædam Apollinis, quibus Salamina ille Deus Ioniam appellauit, dicuntur suffragata. Hanc causam disceptauerunt quinq; Spartiatæ, Critolaidas, Amonpharetus, Hypsechidas, Anaxilas, Cleomenes. Erat iam vel hinc celebris Solon & inclutus, maius tamen nomen & clarius apud Græcos parauit, quum causam defendit tēpli Delphici, esse ei succurrendū, nec permitteudū vt Cerrhæi profanaret oraculum, sed causa Apollinis esse Delphis subueniendū. Ab illo inducti iuerunt ad arma Amphictyones, vt testatur cū alii, tum in Pythionicarum breuiario Aristoteles,

A Οἱ Φημίνοι δερκονται εἰς ἠέλιον διωόντες.
τὸν δὲ Σόλωνα ἀφ' ἡπείρου πλύσαντα νυκτὸς εἰς τὴν ἡῶσιν, ὅτε μείν
σφάγια Περειφήμων καὶ Κιχρῆ τῶν ἡρώων. εἶτα πρὸς τὴν Ἀθη-
ναίων ἐπελοῦσθαι λαβεῖν πεντακροτοῖς, δόγματος ἡγομένου,
τούτοις, ἀνὰ κατὰ ἄνω τῶν ἡῶσιν, κρείους εἶναι τὸ πολιτεύματος.
αἰαχθέντα δὲ συχναῖς ἀλιόσιν ἅμα τελακροντόρου συμποδισ-
πλεύσεως, ὑφορμισαοθαι τῇ Σαλαμῖνι κατὰ χηλιῶ πῖνα
πρὸς τὴν Ἐυβοίαν ἀποβλέπουσαν. πυθονίους δὲ τοὺς ἐν
Σαλαμῖνι Μεγάρους, ἐκ πινος φήμης ὁσδὲν βέβαιον, αὐ-
τοὺς μὲν εἰς τὰ ὄπλα θορυβουμένων βαδίζειν, ναῦν δὲ ἀπο-
B τείλαι κατασκεφουμένων τῶν πολεμίων ἢ ἐγγύς ἐλθούσης,
κρατῆσαι τὸν Σόλωνα καὶ κατεῖρξαι τοὺς Μεγάρους ἐμβι-
βάσαι δὲ τῶν Ἀθηναιῶν τοὺς κρατίστους, κελύσαι τε πλείν
ὅτι τὴν πόλιν ὡς, ἀνὰ δέχεται, μέγιστα κρύπτοντας ἑαυτοὺς.
ἅμα δὲ τοὺς ἄλλους Ἀθηναιοὺς αἰαλαβόντα περὶ συμφέ-
ρεσθαι τοὺς Μεγάρους καὶ τῆς μάχης ἐπι συνεσώσης, φθά-
σαι τοὺς ἀπὸ τῆς νεῶς καταλαβόντας τὴν πόλιν. εἶκοι δὲ
καὶ τῶν λόγων τούτων τὰ δρώμενα μαρτυρεῖν. ναῖς γὰρ πῖς
Ἀθηκῆ παρὰ πλείσι σιωπῇ ἠεσθόν, εἶτα κραυγῇ καὶ ἀλα-
C λαγμῶ παρὰ σφραγίδων, εἰς ἀνὴρ ἑνοπλος ἔξαλλόμενος,
μὲν βοῆς ἔφη πρὸς ἄκρον δὲ Σκισαδίον ἐκ γῆς παρὰ σφραγ-
μίδων. πλησίον δὲ τῆς Ἐυβαλίας δὲ ἱερὸν ἔστιν ἰδρυσαμένης Σό-
λωνος. ἐνίκησε γὰρ τοὺς Μεγάρους, καὶ ὅσοι μὴ διεφθάρη-
σαν ἐν τῇ μάχῃ πόδας ὑποσπόνδους ἀφῆκεν. ἐ μὲν ἀλ-
λα τῶν Μεγάρων ὄντι μνημόνων, πολλὰ καὶ καὶ δρώντες ἐν
τῷ πολέμῳ καὶ πάροντες, ἐποίησαντο Λακεδαιμονίους ἀλα-
λακτὰς καὶ δικαστὰς. οἱ μὲν οὖν πολλοὶ δὲ Σόλωνα συνα-
γωνίσασθαι λέγουσι τὴν Ὀμήρου διξάν. ἐμβαλλόντα γὰρ
D αὐτὸν ἔπος εἰς νεῶν καταλογόν, ὅτι τῆς δίκης ἀναγνώνας,
Ἄϊας δὲ ἐκ Σαλαμῖνος ἀγχι δυοῦσθαι δεκαῖνας,
Στῆσε δὲ ἀγωνίῳ Ἀθηναιῶν ἴσαντο φαλαγγες.
αὐτοὶ δὲ Ἀθηναιοὶ τῶν μὲν οἰόντων φλυαεῖαι εἶναι, τὸν δὲ Σό-
λωνα φασὶν ἀποδείξαι τοὺς δικαστὰς ὅτι Φιλαιῖος καὶ Ἐυρυστά-
κης Ἀϊατος υἱοί, Ἀθηνῶσι πολιτείας μεταλαβόντες, παρέ-
δωσαν τὴν ἡῶσιν αὐτοῖς, καὶ κατέκτισαν, ὁ μὲν ἐν Βραυρωνίῳ τῆς
Ἀθηκῆς, ὁ δὲ ἐν Μελίτῃ. καὶ δῆμον ἐπώνυμον Φιλαιῖου τῶν Φι-
λαιδῶν ἔχουσι, ὅθεν τὸ Πεισίφρατος. ἐπὶ δὲ μάλλον ἔξελέγξαι
E τοὺς Μεγάρους βελόμηνον, ἰσχυρίσασθαι πρὸς τὴν νεκρῶν, ὡς ἔχον
ἔσπον ἐνεῖνοι γὰρ τοῖσι κεκηδόμενων, ἀλλ' ὅτι αὐτοῖς. γὰρ πῖσος
δὲ Μεγάρους πρὸς ἑῶ τοὺς νεκροὺς σρέφοντες, Ἀθηναιοὶ δὲ
πρὸς ἑσπέραν. Ἡρέας δὲ ὁ Μεγάρους ἐπιστάμηνος λέγει καὶ
Μεγάρους πρὸς ἑσπέραν τετραμμένα τὰ σώματα τῶν νε-
κρῶν πῖναι. καὶ μείζον ἐπὶ τούτου μίαν ἔκασον Ἀθηναίων ἔχον
θήκη, Μεγάρων δὲ καὶ τρεῖς καὶ τεσσαρες ἐν μιᾷ κείσθαι.
τῶν μὲν τοὶ Σόλωνι καὶ Πυθικῶσι πῖνας βοηθῆσαι λέγουσι
χρησμοῖς, ἐν οἷς ὁ θεὸς Ἴωνίαν τὴν Σαλαμῖνα παρὰ σφρα-
F γευσαι. τῶν τῶν δίκῃν ἐδίκησαν Σπαρτιατῶν πέντε ἄνδρες,
Κειπολαίδας, Ἀμομφάρετος, Ὑψηχίδας, Αἰαξίλας,
Κλεομῆνης. ἠδὲ μὲν ἔν καὶ ἀπὸ τούτων ἐνδοξος ἴδιος Σόλων
καὶ μίγας. ἐθαυμάσθη δὲ καὶ διηβοήθη μάλλον ἐν τοῖς Ἑλλη-
σιν, εἰπὼν ὑπὸ τῶν ἱερῶν τῶν ἐν Δελφοῖς, ὡς χρηρὴ βοηθεῖν καὶ μὴ
παρορᾶν Κιρραίοις ὑβρίζοντας εἰς τὸ μάρτυριον, ἀλλὰ παρὰ
αμύνειν ὑπὸ τῶν Δελφοῖς. πεισθέντες γὰρ ὑπ' ἐκείνῃ,
πρὸς τὸν πόλεμον ὤρμησαν οἱ ἀμφικτύονες, ὡς ἄλλοι τε
μάρτυρες καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ τῶν πυθονίαν αἰαλαβῶν,

Σόλωνι τὴν γνώμην ἀπατήεις. ἔμύθοι στρατηγὸς ὅτι τὸν ἀπεδείχθη τὸν πόλεμον, ὡς λέγειν Φησὶν Ἐρμύππος Ἐυαίη τὸν Σάμιον. ἔτε γὰρ Αἰθίης ὀρήτωρ τὸ ἔειρηκεν, ἔντε τοῖς τῷ Δελφῶν ὑπομνήμασιν Ἀλκμαίων, οὐ Σόλων, Ἀθηναίων στρατηγὸς ἀναγέγραπται. ὁ δὲ Κυλῶν ἀγρὸς ἦδ' ἡ μὲν ἐκ πολλῆς διετάραξε τὴν πόλιν, ἔξ' ἧς τοῖς σιωωμότας ἔΚυλωνος ἰκετὸν ἔσας τῷ θεῶν Μαγακλῆς ὁ ἄρχων ὅτι δίκη κατελεγεῖν ἔπεσον. ἔξ' αὐτῶν δὲ τῶ ἔδοξε κρόκην κλωσθῆναι, καὶ τούτης ἐχρῆσθαι, ὡς ἐγγύοντο πρὸς τὰς σεμνὰς θεὰς, καὶ βαίνοντες, αὐτομάτως τῆς κροκῆς ῥαγείσης, ὥρμησε συλλαμβάνειν ὁ Μεγακλῆς καὶ οἱ συνάρχοντες, ὡς τῆς θεοῦ τιμῆς ἰκεσταίαν ἀπολεγεμνῆς. καὶ τοῖς μὲν ἔξω κατελέσθησαν, οἱ δὲ τοῖς βωμοῖς προσφύγοντες ἀπεσφάγησαν. μῆνοι δὲ ἀφείθησαν οἱ τῶν γυναικῶν αὐτῶν ἰκετεύσαντες. ἐκ τούτου δὲ κληθέντες εἰς αἰεὶ ἐμισοῦντο. καὶ τῶν Κυλωνείων οἱ πρὸς τὸν νόμον, πάλιν ἦσαν ἰσχυροί, καὶ ἐσασιάζοντες αἰεὶ διετέλουν πρὸς τοῖς ἀπὸ τῶ Μεγακλείους. ἐν δὲ τῷ τότε χρόνῳ τῆς σαπείας ἀκμῆν λαβούσης μάλιστα, καὶ τῶ δήμου ἀφασάντος, ἦδ' ἡ δόξαν ἔχων ὁ Σόλων, παρήλθεν εἰς τὸ μέσον ἅμα τοῖς ἀείστοις τῶν Ἀθηνῶν, καὶ δεόμενος καὶ διδάσκων ἔπεισε τοῖς εἰσπραγίαις λεγεμνῶν, δίκην ὑποχεῖν καὶ κελύσαι, τριακσίων δρισηδίων δικαζόντων. Μυρῶνος δὲ τῶ Φλυέως κατηρησῶτος, ἐάλωσαν οἱ δῆδρες, καὶ μετέστησαν οἱ ζῶντες. τῶν δὲ ἀποθανόντων τοῖς νεκροῖς ἀιορῶντες, ἔξ' ἑρρίψαν ὑπὸ τοῖς ὄρεσι. τούτοις δὲ τῶν παραχρῆς καὶ Μεγαρέων σιωωπητεμνῶν, ἀπέβδόντε Νισαίδου οἱ Ἀθηνῶν, καὶ Σαλαμῖνος ἄξεπεσον αὐτῶν. καὶ φόβοι πινὲς ἐκ δεισιδαιμονίας ἅμα καὶ φάσματ' αὐτῶν κατεῖχε τὴν πόλιν. οἴτε μάντις ἄγ' ἡ μασιμοῖς δεομνῶν κατὰρμῶν προσφάνεσθαι ἀφ' ἧς ἱερῶν ἠγρόβου. ἔτω δὲ μετὰ πρὸς αὐτοῖς ἦκει ἐκ Κρήτης Ἐπιμηίδης ὁ Φάιστος, ὃν ἔβδμον ἐν τοῖς σοφοῖς κατὰρμῶν ἐνοι τῶν οὐ προσεμνῶν τὸν Περίανδρον. ἐδόκει δὲ τις εἶναι θεοφιλῆς καὶ σοφὸς πρὸς τὰ θεῖα, τὴν ἀνομοσαστικὴν καὶ τελεστικὴν σοφίαν. εἶδ' ἡ πᾶν δα νόμφης ὄνομα Βάλτης, καὶ χύρητα νέον αὐτὸν οἱ τότε ἀφροποι προσηγρόβου. ἐλθὼν δὲ, καὶ τῶ Σόλωνι χροσάμνος φίλω, πολλὰ προσυπειργάσατο καὶ προσωδοποίησεν αὐτῷ τῆς νομοθεσίας. καὶ γὰρ δισαλείς ἐποίησε τῶν ἱεροσυργίαις, καὶ πρὸς τὰ πείρη προσοτέρες, θυσίας πινὰς δῶν ἀαμίξας πρὸς τὰ κήδη, καὶ τὸ σκληρὸν ἀφελῶν καὶ τὸ βαρβαρικὸν ὃ σιωείχοντο πρὸς τὸν αἰπλεῖσαι γυναικῶν. ὁ δὲ μέγιστον, ἰλασμοῖς ποι καὶ καταρμῶν καὶ ἰδρύσει κατὰρμῶν καὶ κατὰρμῶν τὴν πόλιν, ὑπὸ τῶν τῶ δικαίου καὶ μάλλον ἀπειθῆ πρὸς ὁμόνοια κατέστησε. λέγεται δὲ, τὴν Μοιουχίαν ἰδῶν καὶ καταμαθὼν πολλὸν χρόνον, εἰπεῖν πρὸς τοῖς παρῶντας ὡς τυφλὸν ὅτι ἔμειλλοντος ἀφροπος. ἐκφαγεῖν γὰρ Ἀθηνῶν τοῖς αὐτῶν ὁδοῖν, εἰ προσήδεσαν ὅσα τὴν πόλιν αἰάσει τὸ χροεῖον. ὁμοῖον δὲ τὴν Θαλιῶν εἰκῆσαι λέγεται. κελύσαι γὰρ αὐτὸν ἐν τῷ τῶ Μιλησίας Φαύλω καὶ παρρωμῶν τελεστικῶν τῶν τῶν, πρὸς τῶν ὡς ἀγρὸς ποτὲ τῶ Μιλησιῶν ἔσαι τὸ χροεῖον. Ἐπιμηίδης μὲν οὖν μάλιστα γαυμαδεῖς, καὶ χροεῖα διδο τῶν πολλὰ καὶ πινὰς μεγάλας τῶν Ἀθηνῶν, ὅσδ' ἡ γὰρ τῶν τῶν ἱεραῖς ἐλαίας αἰτησάμενος, καὶ λαβὼν, ἀπῆλθεν. αἱ δὲ Ἀθῆναι τῆς Κυλωνείου πεπαυμνῆς παραχρῆς, καὶ μετὰ τῶν (ὡσπερ εἰρηται) τῶν εἰρητῶν, τῶν παλαμῶν αὐτῶν εἰσιν ὑπὸ τῶν τῶ πολιτείας ἐσασιάζον, ὅσας ἡ

A traditque eius sententia Solonem autorem fuisse. Non fuit ille tamen ad bellum hoc designatus dux, ut tradere Samium Euanthem Hermippus ait. Neque enim id orator prodidit Aeschines, & in Delphorum commentariis Alcmaeon, non Solon, est Atheniensium dux relatus. Porro Cylonium scelus iam peragitabat diu civitatem, ex quo consortes coniurationis Cyloniae supplices Minerue domum redire archon Megacles ad causam dicendam impulit. Hos annexum simulacro filum tenentes, ubi in descensu appropinquaverunt venerandis deabus, rupto sua sponte filo Megacles cum collegis institerunt, quasi reiiciente supplices Dea, corripere. Atque eos qui extra templum erant saxi obruerunt, qui vero ad aras recurrerunt, hos iugulauerunt. Solos missos fecerunt illos qui ad uxores ipsorum manus tetēdissent. Hinc vocati impiati, detestabiles habebantur. Qui vero Cyloniorum supererant, denuo opibus pollebant, ac perpetuas cum genere Megaculis exercebant discordias. Quo autem tempore maxime flagrabat seditio & discesserat in partes populus, iam in autoritate erat Solon, qui principibus adhibitis Atheniensium intercessit, rogandoque & monendo induxit illos qui impiati dicebantur, causam ut dicerent, & iudicium subirent. Apud trecentos delectos ex primoribus iudices Myrone postulante Phlyensi damnati, & in exilium, qui supererant, acti sunt, defunctorum cadauera effossa trans fines proiecere. Inter hos motus ingruentibus etiam Megarensibus amiserunt Athenienses Nisæam, Salamisque; iis est iterum elapsa. Iam terrores ex superstitione pariterque civitati oblata visa, ac vates piacula quaedam noxaeque, quae expianda essent, significari denunciarunt extis. Eam ob causam accitus ex Creta venit Epimenides Phæstius, quem in numero sapientum quidam, reiicientes Periandrum, recensent septimum. habebatur is vir religiosus, in rebusque sacris sapientia præcellens fanatica & mystica. Unde nymphæ filium Baltæ nomine, ac novum Cureta eum illius ætatis homines dicebant. Qui ubi adfuit, & usus est familiariter Solone, multa ei clam præstruxit, & viam præmuniit ad leges conscribendas. Nam res diuinas reddidit minoris impensæ, ciuesque ad lectum mansuetiores, sacrificia quaedam statim exequiis adiciens detracta asperitate barbarica, qua deuincte ante mulieres fuerat, & quod caput erat, propitiationibus, procurationibus, ac signis dedicandis, iustrans urbem atque expians, parentes iustitiæ magisque sequaces ciues reddidit ad unitatem. Fertur hic, quum Manychiam vidisset diuque considerasset, dixisse ad coronam: *Quam cacutit ad futura homo! Suis ipsorum dentibus peresuri hunc locum Athenienses sint, si praeuiderent quantum is fatigaturus sit civitatem.* Simile quid diuinasse aiunt Thalem. Iussisse enim loco certo se agri Milesii vili & contempto tumulari fato functum, prædicens fore ut is locus aliquando forum esset Milesiorum. Ac Epimenides quidem summis laudibus atque ingentibus honoratus donis à populo Atheniense, præter furculum ex sacra olea, nulla re petita aut accepta discessit. Porro Cylonio sopito tumultu & exterminatis (ut dictum est) iis qui eo scelere fuerunt contacti, de integro sunt in veterem relapsi de republic. seditioem,

ὅσας ἡ

atque in tot partes est ciuitas, quot discrimina regio habebat, distracta. Siquidem Diacriorum (qui montani erant) familia erat imprimis popularis: Pædiæi (campestres erant hi) paucorum potentū studiosissima: medium quendam & mistum reipub. tenorem tertii Paralî (maris erant accolæ) frequentes obstabant, & utrosque remorabantur à dominatu. Quia verò flagrabat eadem tempestate pauperum cum diuitibus ex inæqualitate diffensio, ciuitas prorsus in lubrico versabatur. Vna autem superesse ratio videbatur ad salutē & quietem, si res delatæ ad dominatum essent. Totus enim erat populus ære alieno oppressus à diuitibus. Nam aut illis arabant, sextantem fructuum pensitantes, vnde sextantuli & capite censi fuerunt vocati: aut versuram facientes, corporis nexu duci à creditoribus poterant, quorum partim seruebant ibi, partim extra patriam venundabantur. Multi etiam liberos suos distrahère compellebantur, (neque vetabat lex) & urbem propter sceleratorum crudelitatem deserere. Ibi maxima & validissima pars coitione facta sese mutuo cohortati sunt, ne ea tolerarent, sed vnum caperent ducem virum fidum, eosque qui intra diem iudicatum non fecissent, eximerent, agrum diuiderent, atque in totum reipublicæ statum inuerterent. Hi qui inter Athenienses maximè sanierant, aduertentes Solonem præcipuè vacare crimine, neque opulentorum in iniuria socium esse, neque necessitatibus implicatum, inopum, orauerunt eum vt rempublicam capefferet & componeret controuersias ciuium. Atqui Phantias Lesbios ipsum dicit Solonem ad seruandam rempublicam dolo vtranq; partem circumuenisse, atque ostendisse occultè egenis legem agrariam, pactorum firmitudinem pecuniosis. Verùm ipse primò se Solon dubitauisse hanc actionem refert suscipere, deterritum horum auaritia, illorum insolentia. Creatus fuit secundum Philombrotum archon, simulq; concordie arbiter & legislator. Fuit autè pergratus diuitibus vt locuples: vt probus pauperibus. Vox etiam dicitur eius, quam antea miserat, in ore populi fuisse, *Aequalitatem certaminis auctorem non esse*, eamq; tam locupletibus placuisse quàm inopibus: quòd æqualitatem hi mensura ac numero assequuturos se confiderent, illi dignitate ac virtute. Vnde in spem erecta magnam vtraque factione principes fauebant Soloni, sequentrique dominatus incendebant eum, qui haberet in arbitrio suo ciuitatem, ad rem maiore mole capeffendam. Medii etiam ciues, quia videbant mutationem ex ratione & lege laboriosam esse & arduam, non abhorrebant ab vno creando principe iustissimo & prudentissimo. Sunt qui dicant Soloni fortes quoque has ab Apolline datas,

*Adruppim residens moderator dirige cursum,
Multus Athenarum populus tua signa sequetur.*

Præter cæteros insectabatur eum necessarii quòd nomine deterreretur tyrannidis, quasi non virtutis esset eam suscipientis mox versura in regnum. Id accidisse quondam Euboicis, qui Tynnondam, in præsentî Mitylenæis, qui tyrannum creauerant Pittacum. Horum nihil Solonem de sententia mouit, sed dixit (vt fertur) ad amicos, *Præclarum fundum tyrannidem esse, sed non habere exitum*. Ad Phocum autem versibus scribens,

Α ὅσας ἢ χάρα ἀεφορέας εἶχε, ἑσαυτὰ μέρη τῆς πόλεως ἀεφάσας. ὡς γὰρ ὁ μὲν τῶν ἀεφείων γῆρος δημοκρατικώτατον, ὁ δὲ γὰρ ἀεφείων δὲ τῶν πεδίων· τείτοι δὲ οἱ πάραλοι μέσον ἵνα καὶ μεμιγμένον ἀεφόμενοι πολιτείας ἔσπον, ἐμποδῶν ἦσαν καὶ διεκώλυον τοῖς ἑτέροις κρατῆσαι. τότε δὲ τῆς τῶν πενήτων πρὸς τοῖς πλοισίοις ἀνωμαλίας ὡς ἀρ' ἀκμῶν λαβούσης, πῶντά πασιν ἐπισηφάως ἡ πόλις διεκείτο, καὶ μόνως ἀπ' ἐδὸς κατὰ σῆμαι καὶ παύσασθαι ἑρατομένη τυραννίδος ἡγορήθη. ἅπας μὲν γὰρ ὁ δῆμος ὡς ὑποχρέως τῶν πλοισίων. ἢ γὰρ ἐγεώργησε ἐκείνοις Β ἐκ τῶν γνομῶν τελοῦντες, ἐκτμηόμενοι πρὸς ἀεφόμενοι καὶ θῆτες· ἢ χρεῖα λαμβάνοντες ἐπὶ τοῖς σώμασιν, ἀγῶγμοι τοῖς δαμείζουσιν ἦσαν, οἱ μὲν αὐτῶν δουλοῦντες, οἱ δ' ἐπὶ τῇ ξένη πτωροσχοῦντες. πολλοὶ δὲ καὶ παῖδας ἰδίους ὡς ἀγκύζοντο πωλῆν. ὅσοι γὰρ νόμος ἐκώλυε καὶ τὴν πόλιν φθῆναι ἀεφὶ τὴν χαλεπότητα τῶν δαμείζων. οἱ δὲ πλείστοι καὶ ῥωμαλέωτατοι σιωπῶντο καὶ παρεκάλουσαν ἀλλήλους μὴ πωροσχεῖν, ἀλλ' ἐλομήδους ἕνα πρὸς ἄτιμω, ἀδραπιστῶν, ἀφελέσασθαι τοῖς ὑψημέροισι, καὶ γὰρ ἀναδάσασθαι, καὶ ὅλως μετῆσαι τὴν πολιτείαν. ἐνταῦθα δὲ C τῶν Ἀθηνῶν οἱ φρονιμώτατοι, σιωρῶντες τὸν Σόλωνα μόνον μάλιστ' ἀμύθηματων ἐκ τῶν οἴων, καὶ μήτε τοῖς πλοισίοις κρινουνοῦντα τῆς ἀδικίας, μήτε τῶν πενήτων ἀνάγκης ἐνεχόμενον, ἐδέοντο τοῖς κρινοῖς πρὸς ἀεφόμενοι, καὶ κατὰ παύσασθαι ἀεφορέας. καίτοι Φαίας ὁ Λέσβιος αὐτὸν ἴσους τὸν Σόλωνα χρεοσήμενον ἀπάτη πρὸς ἀμφοτέροις ἐπὶ σωτηρίᾳ τῆς πόλεως, ὑποσχεσθαι κρύφα τοῖς μὲν ἀπὸ τοῖς τὴν νέμειν, τοῖς δὲ χρεομαλκίσι, βεβαίωσιν τῶν συμβολαίων. ἀλλ' αὐτὸς ὁ Σόλων, ὀκνῶν, φησὶ, ὅτι πρὸς ἀφασθαι τῆς πολιτείας, καὶ δεδωκῶς τῶν μὲν τὴν φιλο D χρεοματῶν, τῶν δὲ τὴν ὑψηφάνειαν. ἠρέθη δ' ἄρχων μὲν Φιλόμβροτον ὁμοῦ καὶ ἀεφάσας καὶ νομοθετῆς· δόξα μὲν πρὸς ἀεφόμενος αὐτὸν, ὡς μὲν ἀπὸρον, τῶν πλοισίων, ὡς δὲ χρεοσήμενον, τῶν πενήτων. λέγεται δὲ καὶ Φωνήσις αὐτῶν πρὸς ἀεφόμενον πρὸς ἀεφόμενον ὡς οἴσον πόλεμον οὐ ποιεῖ, καὶ τοῖς κτημαλκίσι δὲ ἐπέσει καὶ τοῖς ἀκτήμοσι, τῶν μὲν, ἀξία καὶ δρετῆ, τῶν δὲ, μετρω, καὶ δριμύ τὸ ἴσον ἔξεν πρὸς ἀεφόμενων. ὅθεν ἐπὶ ἐλπίδος ἐκατέρων μεγάλης ἡγορήθη, οἱ πρὸς ἀεφόμενοι πρὸς ἀεφόμενοι τῶν Σόλωνι, τυραννίδα πρὸς ἀεφόμενοι, καὶ ἀναπέθοντες διπλομώτερον ἀφασθαι τῆς πόλεως ἐνεχόμενον. πολλοὶ δὲ καὶ τῶν ἀεφόμενων πολιτῶν τὴν ὑψηφάνειαν καὶ νόμου μετὰ βολῶν ὄρα, τες ἐργώδη καὶ χαλεπὴν οὔσαι, ὅτι ἐφυζον ἕνα τὸν δικαιοτάτον καὶ φρονιμώτατον ὅστις ἦσεν τοῖς ἀεφόμενοι. ἔνοι δὲ φασὶ καὶ μαντείαν ἡρεσθαι τῶν Σόλωνι πυθὸν ἑαυτῶν, H Ἡ ὁ μέσῳ καὶ ἡ ἀκυβερνητικῶν ἔργων Εὐθύων· πολλοὶ τοῖς Ἀθηνῶν ἐπίκουροι. μάλιστ' οἱ σιωπῆς ἐκείων, εἰ ἀεφὶ τοῦτομα δυσωπείται τὴν μοναρχίαν, ὡς ἀρ' ὅτι δρετῆ τῆς λαβόντος ἀπὸς ἀβασίλειαν ἡγορήθη· καὶ γοηθημῶν πρὸς ἀεφόμενον F μὲν Εὐβοεσσι, Τωνῶν δ' ἀμύθη, Μιτυληναίοις, Πιθηκῶν ἡρημῶσις τυραννον. τούτων ὅσθεν δὲ ἐκρουσε τὸν Σόλωνα τῆς αὐτῶν πρὸς ἀεφόμενων, ἀλλὰ πρὸς ἀεφόμενοι φίλοις εἶπεν (ὡς λέγεται) Καλὸν μὲν εἶναι τὴν τυραννίδα χρεῖον, ὅτι ἐχρῆν δὲ ἀπὸ βασίαν. πρὸς δὲ φασὶ ὅτι τῶν ποιήμασι χρεῖον, α

« Εἰ ὅ γῆς (Φησὶν) ἐφ' ἑσάμην πατείδος, Τυρανίδος ὅ καὶ Α
 « βίης ἀρεφλίχου Οὐ κατ' ἑσάμην, μιᾶς καὶ καταχρυσίας
 « κλέος, Οὐδὲν ἀδύδμα. πλέον γὰρ ὡδὲ νικησὶν δοχεῶ
 « Πάτας ἀνθρώποις. ὅθεν δὴ δὴλον ὅτι καὶ παρὰ τῆς νομοθεσίας
 μεγάλῳ δόξαν εἶχεν. ἃ ὅ φησὶντος αὐτὸ τὴν τυρανίδα,
 πολλοὶ κατὰ γὰρ ἄνθρωποις ἔλεγον, γέγραφε οὕτως,
 Οὐκ ἔφυ Σόλων βαθύφρων ὅσδε βελήης αἰήρ.
 Ἐδλά γὰρ θεοδιδόντος, αὐτὸς ὅδε ἐδέξατο
 Περὶ βαλὼν δὲ ἀγροὺ ἀγαθεῖς, ἐκ ἑσάσασε μέγα δίκλιον,
 Θυμοδὲ ἀμύρτων, καὶ φρενῶν ἀποσφαλεῖς.
 Ἦ ἔτελε γὰρ κεν κρατήσας πλοῦτον ἀφρονὸν λαβῶν Β
 Καὶ τυρανίδος ἄστυν μούων ἡμέραν μίας,
 Ἀσὸς ὕπερον διδ' ἀρθαί καὶ ὅπιτε τεύχθαι γῆρος.
 Ταῦτα τοῖς πολλοῖς καὶ φαύλοις παρὰ αὐτὸν πεποιήκε λέγον-
 τας. ἃ μὲν ἀπὸ σαμῶνός γε τὴν τυρανίδα, τὸν παρὰ τὸν
 ἐχρήσατο ἔσπον τοῖς παρὰ γράμμασιν, ὅσδε μαλακῶς ἔδ' ὕπει-
 κων τοῖς δυναμῶσι, ὅσδε παρὰ τὸν ἑδόν τῶν ἐλομένων ἔθετο
 τοῖς νόμοις. ἀλλ' ἢ μὲν χρεῖσιν ἰὼ ὅδε ἐπήγαγε ἰαβείας, οὐ-
 δὲ χαριστομίαν, φοβηθεῖς μὴ συλχεῖας πῶν τὰ πασι καὶ ταρ-
 ξας τὴν πόλιν, ἀσθενί φερεῖς γῆρηται τῶ κατὰ ἑσάσασε πάλιν καὶ
 στωαρμύσασα παρὰ τὸ ἀείσον. ἃ ὅ καὶ λέγων ἠλπίζε ἐπὶ φθ- C
 μῶσι, καὶ παρὰ τὸν ἀνάγκῳ ἔσπομένοισι χρεῖσασα,
 ταῦτ' ἔσραθεν (ὡς φησὶν αὐτὸς) ἰμοδ βίῳ τε καὶ δίκλῳ
 στωαρμύσας. ὅθεν ὕπερον ἐρωτηθεῖς εἰ τοῖς χρεῖσιν Ἀθη-
 « ναίοις νόμους ἔγραψεν, Ὡν αἰ (ἔφη) παρὰ δὲ ξαστὸς τῶ χρεῖ-
 « σιν. ἃ δὲ οἷω οἰνεότεροι τῶ Ἀθηναίοις λέγουσιν τὰς τῶ παρ-
 γμάτων δυσχερείας ὀνόμασι χρεῖσιν καὶ φιλανδρόποις ἐ-
 πικαλύπτουσας, ἀσείως ἔσποκείξασα, τὰς μὲν πόρνας, ἐ-
 πάρεας, τοῖς ὅ φόρος, στωτᾶξας, φυλακὰς ὅ τὰς φερεῖς
 τῶ πόλεων, οἰκηματῶ δὲ δεσποτικῶν καλοῦσας, παρὰ τὸν
 Σόλωνος ἰὼ (ὡς εἶπκε) σόφισμα, τὴν τῶ χρεῖσιν ἀποκρηπῆν D
 σφασάθειαι ὀνομάσασατος. τὸ τὸ γὰρ ἐποιήσασε παρὰ τὸν πολί-
 τῶμα, γράψας τὰ μὲν ἔσποκείξασα τῶ χρεῖσιν ἀσφᾶξ, παρὰ
 ὅ τὸ λοιπὸν ὅπι τὰς σάμασι μὴ δὲνα δανείξιν. καὶ τοῖς ἰνὲς ἐ-
 γράψασα, ὡν ὅστιν Ἀνδρῶτων, ὅδε ἀποκρηπῆ χρεῖσιν ἀσφᾶξ
 μετεῖσθαι κρυφισθέντας, ἀγαπήσασα τοῖς πενήτας, καὶ σφασά-
 ρθειαι ὀνομάσασα δὲ φιλανδρόπῶμα τῶτο, καὶ τῶ ἄμα τῶ
 παρὰ τὸν μὲν τῶ τε μέσων ἐπαύξασιν, καὶ τῶ νομισματος ἰ-
 μῶ. ἐκατὸν γὰρ ἐποίησε δραχμῶν τὴν μῶν, παρὰ τὸν ἐβδ-
 μιχῶν καὶ πεισῶν ἔσασα. ὡς τ' ἀειθμῶν μὲν ἴσον, διωμῶν
 δὲ ἔλατῶν ἀποδιδόντων, ὡφελῶν μὲν τῶς ἐκτίκῶντας, με- E
 γάλα, μὴ δὲν ὅ βλάπτεσασα τῶς χρεῖσιν ὀνομασμένους. οἱ ὅ πλῆσται
 πῶν τῶν ὀμοδ φασὶ τῶ συμβολῶν ἀναρεσιν γῆρῶσαι τὴν
 σφασάθειαι, καὶ τῶ τῶ στωαδῶν μῶλλον τὰ ποιήμασασα. σε-
 μμῶεται γὰρ Σόλων ἐν τοῖς, ὅπι τῶς τε παρὰ τὸν ἀσφᾶξ
 « γῆς ὀροῖς ἀσφᾶξ πῶν ἀσφᾶξ πεπηγῶτας, Πρὸσθεν ὅ δουλοῦσ-
 « σασα, ἰὼν ἐλθῶν ἔσασα. καὶ τῶ ἀγῶνισιν παρὰ τὸν χρεῖσιν γῆρῶ-
 « τῶν πολιτῶν, τοῖς μὲν ἀπὸ τῶν ἀσφᾶξ ἀσφᾶξ, γλασῶν ὅδε
 Ἀσφᾶξ ἰέντας, ὡς αἰ πολλὰ καὶ πλανωμένοις, τοῖς δὲ ἐν τῶ δὲ
 « αὐτῶ δουλοσῶν ἀσφᾶξ ἔχοντας, ἐλθῶν ὀροῖς φησὶ ποιήσασα.
 παρὰ τὸν δὲ αὐτῶ συμπεσῶν λέγεται πῶν τῶ ἀσφᾶξ
 « τῶ ἀσφᾶξ τῶ ἀσφᾶξ ὀροῖς. ὡς γὰρ ὀρῶσεν δμῶναι τὰ
 χρεῖα, καὶ λόγους ἀσφᾶξ ἔσφᾶξ καὶ παρὰ τὸν ἀσφᾶξ
 « χῶν, ἐκοινῶσασα τῶ φίλων οἰς μῶν πῶν ἀσφᾶξ καὶ χρεῖσιν
 « νος ἐτύχασε, τοῖς παρὰ Κόνωνα καὶ Κλεινῶν καὶ Ἰπποκῶν

Quod solum, inquit, natale conseruauit,
 Tyrannidem uero & cruentam vim ferox
 Non attigi, nec pollui sedans suauem gloriam,
 Haud me pudet. Nam hoc modo prestare longè con-
 spicor
 Hominibus cunctis.

Vnde patet eum & priusquam leges scriberet, in
 maxima autoritate fuisse. Quæ uero in refugien-
 tis tyrannidem iactauerunt opprobrium, hisce
 carminibus scripsit,

Neque cordatus Solon est, neque uir est consili,
 Quando non admisit ipsus quod bonum confert deus:
 Capta quamuis prada parer, non tamen traxit rete,
 Animum miser liquit, nec est compos sui.
 Optandum ubi fuisset imperium bonum nactus,
 Et tyrannidis uel unicum diem potens fuisset,
 Instar utris uel flagellaretur, simul genus interiret.

Hos multitudinis & improborum de se sermones
 introduxit. Nec tamen repulso dominatu rem-
 publicam nimium molliter gessit nec dissolutè, uel
 ad gratiam potentium, nec ambitiosè erga eos qui
 rebus ipsum imposuerant, tulit leges. Verùm ubi
 res tolerabilis erat, ibi nihil contexit uel mouit,
 ueritus ne si rempublicam uidequaue miscuis-
 set & confudisset, uiribus deficeretur ad eam denuò
 stabiendam, & optima ratione temperandam. At
 quæ suadendo sperabat se apud obsecundantes &
 vim adhibendo obtenturum apud tolerantes, ea
 (ut ipse refert) egit, unam vim & iustitiam copulans.
 Quare rogatus post, ecquid optimas leges populo
 Atheniensi scripsisset, Optimas, inquit, quas acceptu-
 ri illi erant. Nam quod recitiores aiunt Athenen-
 ses asperitatem rerum benignis & blandis voca-
 bulis contegentes, inuidia nominis urbane emol-
 lita scorta appellare amicas, tributa descriptiones,
 præsidia ciuitatum stationes, carcerem custodia,
 id primum commentum, ni fallor, fuit Solonis, qui
 æris alieni condonationem, nouas tabulas appel-
 lauit. Hoc fuit enim in actis eius primum. Si qui-
 dem tulit ut res qua remitterentur, & nequis sce-
 neraret deinceps in corpus. Et quidem haud desunt
 autores, in quibus Androtion est, non condona-
 tione æris alieni, sed usurarum alleuatos moderatio-
 ne acquiescisse pauperes, atque hoc beneficium no-
 uas tabulas nominasse, gratumque fuisse, simulque
 huic quæ adiuncta fuerunt, mensurarum augmen-
 tum & monetae pretium. Quippe minam, quæ fue-
 rat ante septuaginta & trium centum fecit drach-
 marum. Itaque quum numero parem summam, ual-
 ore minorem præstarent, multum accessit com-
 modi magnam æs dissoluentibus, nihil creditoribus ta-
 men detrimenti. Maxima pars nouis tabulis aiunt
 semel fuisse pacta conuenta uniuersa circumdu-
 cta: quibus consonare citius carmina Solonis. Glo-
 riatur etiam in his agri se ante pignori nexi fixos
 passim terminos remouisse, quæ pridem seruiebant,
 nunc libera esse, & ciuium ob æs alienum in ne-
 xum abductorum, partim in patriam reduxisse, lin-
 guæ Atticæ iam, ut qui per varia loca errauerint,
 obliuorum, partim dura ibidem oppressos seruitute
 in libertatem asseruisse. Euenisse uero rem ei ex
 hac actione memorant omnium acerbissimam.
 Namque ut institit iam æris alieni gratiam face-
 re, & orationem rei congruentem, & quum ho-
 nestum quæteret exordium, ad amicos, qui-
 bus maximam fidem habebat, quibusque impri-
 mis utebatur, Conona, Cliniam, & Hipponicum,

agros retulit se non moturum, sed in animo habere as alienum inducere. Hi praeuientes illic & praeuertentes, foenerati sunt a diuitibus ingentem pecuniam, qua latos agros comparauerunt. Proposito inde decreto, quum hi possessionibus fruerentur, nec redderent argentum creditoribus, foedo crimine Solonem & calumnia, non quasi defraudaretur una cum aliis, sed socius esset fraudatorum, inuoluerunt. Verum hoc crimen mox dilutum est quinque talentis, ea enim summa foenus exercebat, qua ex lege expraxit princeps: alii (in quibus Polyzelus est Rhodius) quindecim tradunt fuisse. Amicos eius tamen perpetuo appellauerunt decoctores. Atqui partium neutrarum tenuit gratiam, sed incurrit in diuites, quod contractus antiquasset: & plus in pauperes, quae legem agrariam, quam spe deuorauerant, non tulisset, neque exemplo Lycurgi omnium vnde quaque fecisset pares, & adaequasset fortunas. Enimvero ille qui vndecimus esset ab Hercule, & annos complures Lacedaemone regnasset, magna autoritate, amicis opibus, per quae in opus educere sua de repub. consilia valebat, erat succinctus, vique potius quam persuadendo, ut etiam excuteretur ei oculus, rem maximam ad salutem ciuitati suae & concordiam perfecit, ut nemo aliquis vel diues vel pauper esset inter ciues: Solon vero, qui popularis erat & fortis mediae, suis institutis eo quidem non aspirauit, sed nihil tamen infra potestatem fecit suam, quae ipsius consilio & fide, quam ei habebant ciues nitebatur. Nam plerisque offendisse se alia expectantes, ipse hisce versibus declarauit.

Tunc candidi merum crepabant gaudium, nunc inuidi

Luminibus intuentur obliquis, amaro animo.

Et liquidem, inquit, fuisset aequae alius potens,

Potens tamen non esset ille ciuium:

Nec destitisset omnibus ruentibus,

Exurgeret dum pingue lac famelicus.

Cito tamen huius decreti animaduersa commoditate, querelas deponentes suas priuatas, publice sacrificauerunt, idque sacrificium appellauerunt Tabulas nouas. Insuper reipub. emendatorem ac legislatorem designauerunt Solonem. Nec vero potestatem ei vllis circumscriptionibus, sed permiserunt semel vniuersa, magistratus, conciones, iudicia, curiam, ut horum cuiusque censum, numerum & tempus definiret, praesentia instituta pro arbitrio vel abrogaret vel confirmaret. Ac primum leges Draconis ob asperitatem & poenarum atrocitatem cunctas rescidit, praeterquam latas de sicariis. Noxas enim persequutus est ille penae omnes capitali supplicio, ut & otii damnati morte mulctarentur, ac qui olus furripuerant vel poma, in hos non secus atque in sacrilegos confuleretur. Vnde postmodum lepide ait Demades, sanguine Draconem non atramento scripsisse leges. Ille ipse (ut perhibent) rogatus quid plerisque fraudibus poenam capitale irrogasset, respondit exiguas se mereri eam existimare, ad magnas non habere maiorem. Deinde Solon quum magistratus omnes penes locupletes, ut ante, statueret relinquere, reliqua autem munia reipublicae quorum plebs exors erat, facere promiscua, censum ciuium egit. Ac quorum facultates aridorum simul & liquidorum fructuum mensuras quingentas redderet, hos primae classis fecit, vocauitque Pentacosiomedimnos. Secundae classis eos qui equum alere

A ὅτι γὰρ μὴ οὐ μέλλει κινεῖν, χρεῶν δὲ ποιεῖν ἀποκτῆσαι ἔγνωκεν. οἱ δὲ, παραλαβόντες δόχους καὶ φθίσαντες, ἐδανείσαντο συχνὸν ἀργύριον πρὸς τῶν πλουσίων, καὶ μεγάλας σκευωήσαντο χώρας. εἶτα τὸ δόγματος ἐξεκέρχεντος, τὰ μὲν κτήματα καρπούμενοι, τὰ δὲ χρήματα τοῖς δανείσασιν οὐκ ἀποδίδόντες, εἰς αἰτίαν τὸν Σόλωνα, μέγα λυγρὰ ἀβουλίῳ, ὡς περὶ σκευωήσαντων, ἀλλὰ συναδικεῖν τα, κατέστησαν. ἀλλὰ τοῦτο μὲν δόχους ἐλύθη τὸ ἐγκλημα τοῖς πενήτεσι θεράποντες ἔσονται γὰρ δὲ δανείζων, καὶ ταῦτα πρὸς τὸν ἀφῆκε κατὰ τὸν νόμον: ἐνοιοὶ δὲ πεντεκῆδεκα λέβητους, ὧν καὶ Γολύζηλος ὁ Ρόδιός ἐστι, τοῖς μύθοι φίλοις αὐτῷ χρεωκράτῃδας καλοῦντες διετέλεσαν. ἤρεσε δὲ ὁ δόχους, διὴ ἐλύθη καὶ τοῖς πλουσίοις ἀνελών τὰ συμβόλαια, καὶ μάλλον ἐπι τοῖς πένησι, ὅτι γῆς ἀνὰ ἀδασμόνους ἐποίησεν ἐλπίσασιν αὐτοῖς, ὡς περὶ πῶμα πασιν, ὡς περὶ Λυκῆς, ὁμαλοῖς τοῖς βίοις καὶ ἴσους κατέστησεν. διὴ ἔκεινος μὲν ἐνδέκατος ὦν ἀφῆκε Ἡρακλείους, καὶ βασιλευσάντων ἐπὶ τὴν πολλὰ τῆς Λακεδαιμονίας, ἀξίωμα μέγα καὶ φίλοις καὶ δυνάμει οἷς ἔγω καλῶς περὶ τῆς πολιτείας, ἔπειρα πρὸς αὐτῶν εἶχε, καὶ βία μάλλον ἢ πρὸς τὸν χρεωκράτην, ὡς περὶ τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκερῆσαι, κατὰ τὴν ἀσπίδα ὅ μάλιστα εἰς σκευωήσαντων πόλεως καὶ ὁμοιοῖαι, μηδένα πένητα μηδὲ πλουσίον ἐπὶ τῇ πολιτείᾳ. Σόλων δὲ τούτου μὲν ὅσα ἐφίκετο τῇ πολιτείᾳ, δημοτικῶς ὦν καὶ μέσος, ἐνδεέστερον δὲ τῆς ἀρχούσης διωάμεως ὡς περὶ ἐπείραξεν, ὁρμώμενος ἐκ μόνου τῆ βουλεύεσθαι, καὶ πρὸς αὐτῶν τοῖς πολιταῖς. ὅτι δὲ οὐκ ἐπείραξε τοῖς πλείστοις, ἔπειρα πρὸς ἀδικήσαντων, αὐτοῖς εἶρηκε περὶ αὐτῶν, ὡς χαίρει μὲν τὸ ἐφείσασθαι, καὶ δὲ ἐμοὶ χολούμενοι Λοξόν ὀφθαλμοῖς ὄρασι πρότερον ὡς περὶ δῆλον. καὶ τοῖς φησὶν ὡς εἰς ἄλλος ἔχε τὴν αὐτῶν δυνάμει, οὐτ᾽ αἰ κατέχευε δῆμον, οὐτ᾽ ἐπαύσατο, Περὶ αὐτῶν ἀφῆκε, πᾶρ ἐξέλη γὰρ. τὰ μὲν οὖν τῶν συμφέροντος ἀποδόμενοι, καὶ τὰς ἰδίας αὐτῶν μέμψεις ἀφέντες, ἔχουσιν αὐτῶν, σφασάρεται τὴν θυσίαι ὀνομάσαντες, καὶ τὸν Σόλωνα τῆς πολιτείας ἐφῆκε καὶ νομοθέτῳ ἀπέδξαται. οὐτὰ μὲν, τὰ δὲ οὐχὶ πρότερον ὁμαλοῖς ἐπιβέβησαντες, ἔρχασθαι, ἐκκλησίας, δικαστήρια, βουλάς, καὶ τὴν ἴσην τῶν ἐκείνου, καὶ ἀειδὸν καὶ κερὸν οἰεσάμεθα, λύομεθα καὶ φυλάττομεθα τῶν ἀρχόντων καὶ κατὰ ὧτων ὁμοιοῖαι. πρὸς τὸν μὲν ἔν τοῖς Δρακόντος νόμοις ἀφῆκε, πλείω δὲ φονικῶν ἀποδύσας.

E Διὰ τὴν χαλεπότητα καὶ ὁ μέγιστος τῶν ἐπιτημίων. μία γὰρ ὀλίγου δεινὸν ἅπασιν ὡς περὶ τοῖς ἀμύρτομοις ζημίαι, θάνατος. ὡς περὶ τοῖς ἀρχαῖς ἀλόγως ἀποδιδόντες, καὶ τοῖς λάχμα κλέψασθαι ἢ ὁπότερον, ὁμοίως κλάζουσιν τοῖς ἐρεσούλοις καὶ ἀνδρῶνοισι. διὴ Δημάδης ἔπειρα δὲ ἀδικήσαντων, εἰπὼν ὅτι δὲ ἀμάρτος οὐ διὰ μέλαιος τοῖς νόμοις ὁ Δρακόνος ἐφῆκε. αὐτὸς δὲ ἐκείνος (ὡς φασιν) ἐρωτῶμενος, εἶπε τί τοῖς πλείστοις ἀδικήσαντων ζημίαν ἐτάξε θάνατον, ἀπεκρίνατο, τὰ μὲν μικρὰ τούτης ἀξία νομίζω, τοῖς δὲ μεγάλοις ὅσα ἔχον μέγιστα. διὰ τὸν δὲ Σόλωνα τὰ μὲν ἀρχαῖς ἀπάσας ὡς περὶ τῶν ἀποδόντων ἀπολιπεῖν βεβούμενος, τὴν δὲ ἀλλήλων μίσηται πολιτεία, ἥς ὁ δῆμος οὐ μετείχε, ἔλαβε τὰ τιμήματα τῶν πολιτῶν, καὶ τοῖς μὲν ἐκείνοις ὁμοῦ καὶ ὑπερῶς μέτετα πείραξασθαι ποιούσας, πρὸς τοῖς ἐτάξε, καὶ πείραξασθαι ὁμοῦ μετὰ πείραξασθαι. διὰ τὸν δὲ, τοῖς ἰπποῶν βέβηκεν.

διωαμύοις, ἢ μέγα ποιῶν τριακῶσια· καὶ τοῖσι ἰππάδα τε -
 λουῶσας ἐκαλῶν. ζῶνται δὲ οἱ τῶ τετρακοντακῶσιον ὀ-
 νομάθησαν, οἷς μέτρον ἴσων ἀμφοτέρων τριακῶσιον. οἱ δὲ
 λοιποὶ πρῶτες ἐκαλεῖτο θῆτες, οἷς οὐδεμίαν ἀρχὴν ἔδω-
 κεν ἀρχὴν, ἀλλὰ τὰς σωματικὰς ἀρχὰς καὶ δικαστῶν, μόνον με-
 τεῖχον τῆ πολιτείας. ὁ κατ' ἀρχὴν μὲν ἔδεν, ὑπερὶ δὲ παμ-
 μέγας ἐφαίη· τὰ γὰρ πλείστα τῶν ἀγαθῶν ἐπέπιπεν εἰς
 τοὺς δικαστῶν. καὶ γὰρ ὅσα τῶν ἀρχῶν ἐτάξε κρινῶν, ὁμοίως καὶ
 τὰς ἐκείνων εἰς τὸ δικαστῆριον ἐφέσας ἔδωκε τοῖς βουλευμέ-
 νοις. λέγεται δὲ καὶ τὸ νόμοις ἀσπάρτην γράψας, καὶ πολ-
 λὰς ἀπλήρησας ἐχούσας, αὐξήσασιν τῶν δικαστῶν ἰσχύϊ. B
 μὴ διωαμύοις γὰρ ὑπὸ τῶ νόμου ἀγαθῶν τῶν ἀν-
 διεφέρωντο, σωματικῶν αἰεὶ δεῖσθαι δικαστῶν, καὶ πρῶτον ἀμ-
 φισβήτημα πρὸς ἐκείνοισι, τῶ νόμον ἔσπονδῶν κινεῖσθαι.
 ἐπισημαίνεται δὲ αὐτοῖς αὐτὰ τῶν ἐξίσωσιν οὕτως,

Δήμω μὲν γὰρ ἔδωκε πόσιν κρείστος ὅσον ἐπαρκεῖ,

Τιμῆς οὐ τ' ἀφελῶν, οὐ τ' ἐπορεξάμηνος.

Οἱ δὲ εἶχον διωαμύον, καὶ χρέμασιν ἦσαν ἀγνητοῖ,

Καὶ τοῖς ἐφεσάμηνω μηδὲν ἀξίως ἔχον.

Ἔστιν δὲ ἀμφισβῶν κρεσσὸν σάκχος ἀμφοτέροισι·

Νικᾶν δὲ οὐκ εἶασ' ὁσπτετέροισι ἀδικῶσι.

ἔπι μῦθοι μάλλον οἰόμενος δεῖν ἐπαρκεῖν τῆ τῶ πολλῶν ἀσπ-
 νεῖα, πρῶτον λαβῆν δίκην ὑπὸ τῶ κακῶς πεποιθότος ἔδωκε.
 καὶ γὰρ πληγῆτος ἐτέρου, καὶ βλαβέντος, καὶ βιασθέντος,
 ἐξέω τὰς διωαμύον καὶ βουλευμένω γράφεισθαι τὸν ἀδι-
 κούτα καὶ διώκην· ὁρθῶς ἐθίζοντος τῶ νομοθέτου τοῖς πολί-
 ταις, ὡς πρὸ ἐνὸς μέτροι σωματικῶν ἀνεσθαι καὶ σωματικῶν ἀλλή-
 λαις. τούτω δὲ τὰ νόμοι συμφωνοῦσθαι λόγον αὐτῶ ἀγαθῶν
 μονόλοισιν. ἐρωτηθεὶς γὰρ (ὡς εἰοικέν) ἦτις οἰκείτω καλλίστα
 τῶ πόλεων, Ἐκείνη (εἶπεν) ἐν ἧ τῶ ἀδικουμένων οὐκ ἦτον
 οἱ μὴ ἀδικουμένοι πρὸς ἀλλοίται καὶ κλάζουσι τοῖς ἀδι-
 κούσας. συσπασάμηνος δὲ τῶ ἐν Ἀρείω πάγῳ βουλιῶν
 ἐκ τῶ κατ' ἐπ' αὐτὸν ἀρχόντων, ἦς ἀπὸ τῶ ἀρχῶν, καὶ αὐ-
 τὸς μετεῖχεν, ἐπὶ δὲ ὁρᾶν τὸν δῆμον οἰδοῦσθαι καὶ δρασωό-
 μῶν τῆ τῶ χρεῶν ἀφέσθαι· δούτερον πρὸς ἀκατένδμε βα-
 λῶν, ἀπὸ φυλῆς ἐκάστης, τετάρων οὐσῶν, ἐκάτῳ ἀνδρα-
 ῖσι πλεξάμηνος, οἷς πρὸς βουλιῶν ἐτάξε πρὸ δῆμου, καὶ μη-
 δὲν εἶαν ἀπρὸς βουλιῶν εἰς ἐκκλησίαι εἰσφέρεισθαι. τῶ
 δὲ αὐτῶ βουλιῶν, ἐπίσκοπον πρῶτων καὶ φυλακῶ τῶν νό-
 μων ἐκάθισεν· οἰόμενος ἐπὶ δυοῖ βουλαῖς, ὡς πρὸ ἀκύρας,
 ὁμοδοῦσαι, ἦτον ἐν σάλῳ τῶ πόλιν ἐσεσθαι, καὶ μάλλον ἀρε-
 μοδοῦσθαι τὸν δῆμον παρῆσθαι. οἱ μὲν οὖν πλεῖστοι τῶν δὲ Ἀρείου
 πάγῳ βουλιῶν (ὡς πρὸ εἶρηται) Σόλωνας συστήσασθαι φασί,
 καὶ μῦθον αὐτοῖς μάλα δόκει τῶ μηδαμῶδ' τὸν Δρακόντα
 λέγειν μηδ' ὀνομάζειν Ἀρειοπαγίτας, ἀλλὰ τοῖς Ἐφέταις
 αἰεὶ ἀγαθέσθαι πρὸ τῶν φονικῶν. ὁ δὲ τρισηκοντακῶσιον ἀ-
 ξῶν τῶ Σόλωνος τὸν ὀγδοὺν καὶ τὸν νόμοι ἔταξε αὐτοῖς ὀνομασι
 γεγραμμένων, Ἀπῆμν ὅσοι ἀπῆμοι ἦσαν πρὸ τῶ Σόλωνας ἀρ-
 ξῶν, ἐπὶ τῶμοις εἶ), πλὴν ὅσοι δὲ Ἀρείου πάγῳ ἦσαν οἱ ἐκ τῶν
 ἐφετῶν ἢ ἐκ Πρυτανείου καὶ ἀδικαστῶν τῶν βασιλέων
 ἐπὶ φόνῳ ἢ σφαγαῖσιν ἢ ἐπὶ τυραννίδι ἐφυγον, ὅτε θεσμός F
 ἐφαίη ὅδε. ταῦτα δὲ πάλιν ὡς πρὸ τῶ Σόλωνος ἀρχῆς καὶ
 νομοθεσίας τῶν δὲ Ἀρείου πάγῳ βουλιῶν ἔσθαι εἰδείκνυται.
 τῶν γὰρ ἦσαν οἱ πρὸ Σόλωνος ἐν Ἀρείω πάγῳ καὶ ἀδικαστῶν
 τῶν, εἰ πρὸ τῶ Σόλωνος ἔδωκε τῶν δὲ Ἀρείου πάγῳ βουλιῶν τῶ κρινῶν;

aut trecentas valerent efficere: auq; hos Ordine e-
 questrem nuncupaverunt. Zeugitæ, quasi opifices
 tertie classis ciues dicti, quib. modus vtriusq; gen-
 eris simul erat ducentarum. Reliqui omnes appellati
 Theres, id est capite cæsi. His nullum magistratum
 permisit, cæterum hæctenus in societatem venie-
 bant hi reipub. vt suffragium in cõcione & calcu-
 lum haberet in iudiciis, quod initio nihil esse tra-
 ctu apparuit ingens. Quippe magna controuersia-
 rum pars recidit ad iudices. Quorum autem ma-
 gistratibus notionem delegauerat, perinde de illis
 ad forum concessit cuilibet prouocationem. Dici-
 tur præterea legibus scribendis implicatioribus &
 multum contortis vim amplificasse subselliorum.
 Quum enim decidi per leges non possent lites, e-
 uenit vt nunquam non opus haberent iudicibus,
 ad quos sicut legum quodammodo dominos con-
 trouersias omnes deferrent. De hac exæquatione
 sibi ipse hisce versibus gratulatur.

*Nam vires populo tribui, quantæ satis essent:
 Non detractus ei, aut amplificatus honos.
 Sed neq; diuitiis & opum splendore superbis
 Tunc plus permisi quam satis esse rebar.
 Vt atq; præualidis munivi pectora scutis:
 At paribus gaudens vincere neutra tuli.*

Atque impensius ratur plebis subueniendum in-
 firmitati, cuilibet dedit de illata cuius iniuria a-
 ctionem, siquidem altero pulsato, vel læso, vel
 violato, cuique ius erat, cui facultas suppetebat &
 voluntas, autorem iniuriæ postulare & reum fa-
 cere. Et rectè affuecit legislator ciues mutuo in-
 ter se, alterum alterius, vt si vnum sit corporis sui
 membrum, sensu & dolore tangi. Huic legi vo-
 cem eius concinentem commemorant. Quum
 esset enim ex eo quæsitum quæ esset optime com-
 parata ciuitas, Illa (inquit) in qua illæsi perinde ac
 læsi insectantur, & vindicant maleficia. Porro
 concilium Areopagitarum quum ex annuis ma-
 gistratibus constituisset, in quo erat ipse quoque,
 quod Archon fuisset, & populum nihilominus
 videret ex æris alieni remissione inflatum fero-
 cientemque, alteram in super curiam conscripsit,
 legitque ex singulis quatuor tribubus centenos
 viros, qui vt decretum facerent ante concionem,
 fanxit, neque quicquam nisi ex senatusconsulto
 populus rogaretur. Supremum senatum omnium
 arbitrum & custodem constituit legum, arbitra-
 tus quasi in anchoris curiis duabus stantem mi-
 nus fluctuaturam ciuitatem, plebemque præsta-
 turam tranquilliozem. Plurimi igitur Areopagi-
 tarum curiam ad Solonem (vti diximus) referunt
 autorem. Quibus astipulari videtur, quod nusquã
 meminerit Draco Areopagitarum, vel eos appel-
 lauerit, sed vbique cum Ephetis agat de rebus ca-
 pitalibus. At tabula Solonis tertiadecima octauam
 legem ita ad verbum habet descriptam, *Qui ante
 Solonem archontem notati infamia fuerunt, inte-
 gra fame sunt, extra quam qui in Areopago, vel
 qui apud Ephetas, vel in prytaneo à regibus da-
 mnati homicidij, aut latrocinij, aut affectati regni
 solum exilio verterunt, quum lex hæc fuit pro-
 mulgata.* Hæc vero contra Areopagitarum con-
 silium præcurrisse Solonem archontem, eiusque
 leges sunt argumento. Nam qui tandem fuisset
 illi in Areopago iudicati, si primus curiæ
 Areopagitarum dedit Solon cognitionem?

Nisi herclè habuit obscuritatem aliquam aut defectum hæc tabula, vt conuicti crimium quæ ad notionem pertinent Areopagitarum, Ephetarum & Prytanum, quum hæc promulgata est lex, manerent infames, quum alii famæ restituerentur. Ea certè fuit eius mens. Ex cæteris eius legibus est singularis imprimis & noua illa, quæ eum in seditione qui fuisset neutram partem sequutus, infamia notat. Vult enim neminem non permoueri, vel sentire rebus in tuto collocatis suis incommoda publica, neque eo se venditare quod patriæ dolore vel morbo non tangatur, sed vt ilico partibus se melioribus & iustiorib. associet, cumque his periculo offerant se potius & succurrant iis, quam operiantur ex tuto vnde stet victoria. Ab furda autem & ridicula videtur illa quæ puellæ opulentæ orbæ gratiam facit, si ille qui eam vendicauit ex lege & obtinuit, ad complexum sit impotens, proximis viri se substernere. Atqui aiunt nonnulli fuisse id constitutum rectè in eos qui inhabiles ad Venerem quum sint, pecuniæ causa tamen diuites illas orbas iungunt sibi matrimonio, inferuntque ob legis priuilegium vim naturæ. Quum enim cernunt licere puellæ orbæ quem libeat, admittere, vel abstinebunt ab iis nuptiis, vel retinebunt eas cum macula, auaritiæ & improbitatis poenam dantes. Bene est etiam quod non quemlibet, sed quem velit ex viri necessariis admittat orba, quo proles de familia fit & de stirpe eius. Huc facit item quod sponsa cum sponso concludatur, & malum cydonium voret cum eo, & quod ter mense cogatur, vt minimum, orbam is qui eam duxit complecti. Nam etsi non generent liberos, honos tamen hic qualisqualis à marito castæ mulieri habitus & beneuolentia multas absterget vndiq; collectas acerbitates, nec permittit eam iurgiis plane abalienari. Cæteris coniugiis dotes detrahit, sponfamq; præter tres stolas & supellectilem parui pretii afferre quicquã vetuit. Neq; enim meritum aut venale volebat foedus esse nuptiarum, sed liberorum causa, & gratiæ atq; amicitia virum & mulierem confociari. Siquidem Dionysius, quum postularet mater eius cuii cuiquam collocari, Ciuitatis, respodit, leges assequutum se tyrannidem euertisse, naturæ verò, vt nuptias intempestiuas conciliaret, vim afferre non posse. At in ciuitatib. non est ea admittenda confusio, neq; tolerandæ incongruæ & ingratæ coniunctiones, quæ nullum habent opus nec finem nuptialem, verum seni iuuenulam ducenti prudens magistratus vel legislator illud ad Philoctetem dictum obiiciat.

*Commode verò potes miser
Ducere uxorem.*

Quod si iuuenem repererit in anus cubiculo pecuniosæ, ex concubitu perdicum modo pinguescentem, traducet eum ad virginem quæ virum requirat. Sed de his satis. Commendatur item lex Solonis, quæ maledicta verat in defunctos congerere. Est enim putare eos qui decesserunt, sanctos, pium: abstinere ab iis qui non extant, iustum, & ciuile odii tollere æternitatem. In viuum contumelias effundere in sacris iudiciis, curiis, & ludis interdixit. Multam pendendam priuato tres drachmas, binas alteras ærario præscripsit. Nã iræ nusquam moderari, illiberale putauit & effræne, vbiq; arduum, nonnullis etiam impossibile.

A ει μη νη Δία γέρονε τις ασάφεια τῆ γραμματος, η̄ εκληψις ὡς τε τοις ἠλωκῆτας ἐπὶ ἀπίαις ἀς κρινοισινοί Ἀρεοπαγίται καὶ ἐφέται, καὶ πυρταίης, ἕτε ἡσμοὸς ἐφαίη ὅδε, μή μιν ἀπίμοις, τῶν ἄλλων ἐπιτήμον ἡμορμῶν. ταῦτα μὲν οὖν καὶ αὐτὸς ἐπεσχόπη. ἦ δὲ ἄλλων αὐτῶ νόμων, ἴδιος μὲν μάλιστα καὶ παρὰ δόξος ὁ κελεύων ἀπίμον εἶναι τὸν ἐν γαστρὶ μηδετέρας μερίδος ἡμόρμων. βούλεται δὲ, ὡς εἰσικε, μὴ ἀπαθῆς μηδὲ ἀμαθήτως ἐχθρὸς ὁ κρινόν, ἐν ἀσφαλῆ ἡμόρμων παρὸ οἰκεία, καὶ τὰ μὴ σωμαλγῆν, μηδὲ σιωποῦν τῆ πατρίδι, καλλωπιζόμενον. ἀλλ' αὐτοφεν τοῖς παβελτίω καὶ δικαιο-

B τερα παρὰ τοῖσι παρὸς ἡμόρμων, συγκινδυνώδην καὶ βοηθῆν μάλλον ἢ ἑμιλῆν ἀκινδυνῶς τὰ τῶν κεραιώτων. ἀποπος ὅ καὶ ἡμοῖος δοκεῖ ὁ τῆ ἐπικληρῶ διδοῖς, αἱ ὁ κεραιῶν καὶ κύριος γερωνῶς καὶ τὸν νόμον, αὐτὸς μὴ διωατὸς ἢ πλησιάζην, ἕτε ἦ ἔργα τῶ ἀνδρὸς ὀπύεσθαι. καὶ τῶ δὲ ὀρθῶς ἐχθρὸς φασι παρὸς τοῖς μὴ διωαμῶσι σιωπῆσαι, χρημάτων δὲ ἕνεκα λαμβανόντας ἐπικληρῶς, καὶ τὰ νόμω κεραιαζόμενοις τῶ φύσιν. ὀραίντες γὰρ ὡ βούλεται τῶ ἐπικληρῶ σιωποῦσαι, ἢ παρὸς τὸν γάμον, ἢ μετ' ἀγχιῶς καθεζοισι, φιλοπλουτίας καὶ ὑβρεως δίκην δίδόντες.

C ὅ δὲ ἐχθρὸς καὶ ὁ μὴ πᾶσιν, ἀλλὰ τῶν συγγενῶν τῶ ἀνδρὸς ὡ βούλεται ἀγαλέεσθαι τῶ ἐπικληρῶ, ὅπως οἰκείον ἢ καὶ μετέχον τῶ ἡμοῖος ὀκτόρμων. εἰς τοῦτο ὅ σιωπῆς καὶ ὁ τῶ νύμφῶν τὰ νύμφῶν συγκατεργασθῆναι μήλου κωδωνίου συγκαταβασθῆναι, καὶ ὁ τῶ ἐκάστου μίλιος ἐπιγχαίνῃ πύρως τῆ ἐπικληρῶ τὸν λαβόντα. καὶ γὰρ εἰ μὴ γίνοιτο παῖδες, ἀλλὰ ἡμῆ τις ἀνδρὸς αὐτῆ παρὸς σάφρονα γυναικα καὶ φιλοφροσύνη, πολλὰ τῶν συγγενῶν ἐκάστοτε δυσχερῶν ἀφαιρέσθαι, καὶ τῶς ἀφαιρέσθαι ὅσα ἐάσα πῶν πάπαν ἀποσραφῆσαι. τῶν δὲ ἄλλων γάμον ἀφῆλε τὰς

D φερῆς, ἰμάτια τεῖα, καὶ σκῶν μικροδνομισματὸς ἀξια κεραιώσας, ἕτερον ὅ μὴ δὲ ἐπιφέρεσθαι τῶ γαμικῶν. οὐ γὰρ ἐβούλετο μισοφόρον οὐδὲ ὡνιον εἶναι τὸν γάμον, ἀλλ' ἐπιτεκνώσθαι καὶ χεῖρι καὶ φιλότητι ἡμερῶν τὸν ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς σιωοικισμῶν. ὁ μὲν γὰρ Διονύσιος, ἀξιοῦσθαι τῆς μητρὸς αὐτῆ δουλιῶν τῶν πολιτῶν παρὸς γάμον, ἐφη, τῶς μὲν τῆς πόλεως νόμοις λελυκέναι τυρανῶν, τοῖς ὅ τῆς φύσεως ὅκα εἶναι διωατὸς βιάζεσθαι, γάμοις νύμφαγωγῶν παρ' ἠλικίαν. ἐν ὅ τῶς πόλεσι τῶ ἀταξία ταῦτις οὐ δοτέον, ὅδε παρὸς τῶν, ἀώρις καὶ ἀχρῆτοις ἐπιπλοκάς,

E καὶ μὴ δὲ ἔργον γαμήλιον ἐχούσας, μηδὲ τέλος. ἀλλὰ γερωνι νέαν ἀγρομένη φαίη τις ἀν' ἐμμελῆς δῆρον ἢ νομοθέτης ὁ παρὸς τὸν Φιλοκλήτην, -- ὅ γ' οὖν ὡς γαμικῶν ἐχθρὸς τῶ τῶν καὶ νέον ἐν δωματῶν πλοισίας πρεσβυτιδος, ὡς παρὸ οἱ πέρδικες, ἀποσιωοισίας παχυρόρμων, δῆα ἄβρων, μετακίσις παρὸς παρθένον νύμφῶν ἀνδρὸς δεομένην. ταῦτα μὲν οὖν παρὸς τῶν. ἐπαμείνεται δὲ τοῦ Σόλωνος καὶ ὁ κωλύων νόμος τὸν τεθνηκότα κακῶς ἀγρομένην. καὶ γὰρ ὅσον τοῖς μέγιστοῖς, ἱεροῖς νομίζην, καὶ δίκαιον ἀπέχεσθαι τῶ οὐχ ὑπαρχόντων, καὶ πολιτικὸν ἀφαιρῆναι τῆς ἐξῆρας ὁ

F αἰδίων. ζῶντα ὅ κακῶς λέγην ἐκώλυσε παρὸς ἱεροῖς καὶ δικαστηρίοις καὶ δῆμοῖς, καὶ θεοῖς οὐσῆς ἀγρόνων ἢ βεῖς δεσχεμαῖς τῶ ἰδιώτη, δύο δὲ ἄλλας ἀποπίνην εἰς ὁ δημόσιον ἐταξε. ὁ γὰρ μηδαμῶ κεραιῶν ὀργῆς, ἀπαίδετον καὶ ἀκέραιον ὁ πύρως, χαλεπὸν, ἐπίοις ὁ ἀδυνάτων.

δεῖ ὅτι πρὸς τὸ διωκτὸν γράφεται τὸν νόμον, εἰ βούλεται
 χρησίμως ἐλάττω, ἀλλὰ μὴ πολλοὺς ἀχρεῖςως κατὰ τὴν
 ἀδίκου νόμου καὶ τὰς ἀδικητικὰς νόμους πρὸς τὸν νόμον
 εἶναι, ἀλλ' ἐν τῷ νόμῳ τὸ τεθνηκότος ἔδδ' τὰ χρηματὰ καὶ
 τὸν οἶκον καταμένειν. ὁ δὲ ὅτι βούλεται πρὸς τὸν νόμον, εἰ μὴ
 πάντες εἶναι αὐτῷ, διωκτὸν τὰ αὐτοῦ, φιλίαι τε συγγενείας ἐ-
 ἤμησε μάλλον, καὶ χάριν ἀνάγκης· καὶ τὰ χρηματὰ, κτή-
 ματὰ τῶν ἐχόντων ἐποίησεν. οὐ μὲν αἰδέειν γε πάλιν,
 οὐδ' ἀπλῶς τὰς δόξας ἐφῆκεν, ἀλλ' εἰ μὴ νόσων ἐνεκεν, ἢ
 φαρμάκων, ἢ δεσμῶν, ἢ ἀνάγκη καταχευῆς, ἢ γυναικί-
 πηρόντος· ὅτι πρῶτον καὶ πρὸς τὸν νόμον τὸ πρῶτον πρὸς
 τὸ βέλυσον, ὅθεν ἡ γυνὴ τὸ βίασθῆναι ἀφ' ἑαυτῆς
 ἀλλ' εἰς τὸ πρῶτον ἀπάτην τῆς ἀνάγκης, καὶ τὸ πρῶτον ἡ-
 δοκίαν ἡρώδης, ὡς οὐχ ἡπὶ τὸν ἐκείνου λογισμὸν ἀνδραγαθίου
 διωκτῶν. ἐπέστησε ὅτι καὶ τὰς ἐξόδοις τῶν γυναικῶν, καὶ
 τοῖς πέντε καὶ τὰς ἑορταῖς νόμον, ἀπεργάζετο τὸ ἀτακτὸν καὶ
 ἀκράτῃ· ἐξείναι μὲν ἰματίων τελευτῶν μὴ πλέον ἔχουσαν
 κελύσσας, μηδὲ βρωτῶν ἢ ποτῶν πλείονος ἢ ὄβολοῦ φερομέ-
 νων, μηδὲ καὶ τὰ πηχυαίου μείζονα· μηδὲν ἕκαστον πορθεῖ-
 σθαι πλὴν ἀμάξῃ καὶ ἰματίων, λύχρου πρὸς φάγοντος.
 ἀμυχὰς ὅτι καὶ τῶν ἀδικητικῶν, καὶ τῶν ἀδικητικῶν, καὶ τῶν κα-
 κῶν ἄλλων ἐν τῷ νόμῳ ἐτέρων, ἀφείλεν. ἐναγίζετο ὅτι βου-
 ῶν εἶασεν, ὅθεν σιωπῆσαι πλεονίματων τελευτῶν· οὐδ' ἐπὶ
 ἀλλότρια μνήματα βαδίζετο, καὶ οὐκ ἐκκευκτοῦ. ὡν τὰ
 πλεῖστα καὶ τοῖς ἡμετέροις νόμοις ἀπηγόρευται· πρὸς τὸν νόμον
 τοῖς ἡμετέροις, ζημιουδοῦναι τοῖς τῶν πατέρων νόμοις τῶν
 γυναικῶν νόμον, ὡς αἰαδέρις καὶ γυναικῶν δεῖ τοῖς πρὸς τὰ
 πέντε ἀδικητικὰ ἀμυχάσιν ἐνεχόμενοι. ὅρα δὲ ὅτι μὲν ἄ-
 ρου περιπλάττονται ἀνδραγαθῶν αἰετῶν ἀνδρῶν πρῶτον ἀ-
 ἐπὶ ἀδείας εἰς τὴν Ἀθηναίαν, τὰ ὅτι πλεῖστα τῆς χώρας ἀγροῦ καὶ
 φάλας, τοῖς ὅτι καὶ τῶν ἀδικητικῶν τῆς θαλάσσης, μηδὲν εἰώθως εἰσά-
 γην τοῖς μηδὲν ἐχρῆστον ἀντιδιδῶναι, πρὸς τὰς τέχνας ἐτερεῖς
 τοῖς πολίταις· καὶ νόμοι ἐγραψεν, ὡς ἔφην τὸν πατέρα μὴ
 διδάξαι μὲν τέχνῃ ἐπὶ μάγικες μὴ εἶναι. τὰ μὲν γὰρ Λυκούρ-
 γου καὶ πόλιν οἰκιστῆ κατὰ τὸν ὄχλου ξενικῶν, καὶ χῶρον
 κεκτημένῳ πολλοῖς πολλῶν, δις τοσοῦτος πλείονα, καὶ Εὐει-
 πίδου, καὶ τῶν μέγιστον εἰλωδικῶν πλῆθος, ὁ βέλυσον ἢ μὴ γο-
 λάζειν, ἀλλ' ἀτελοῦν αἰετῶν καὶ πονοῦν τὰ ἀπὸ τῶν ἀδικητικῶν, πρὸς
 κεχυμένων τῆς Λακεδαιμόνι, κατὰ εἶχεν, ἀγροῦν ὅτι πό-
 κων καὶ βασιλευσῶν ἀπαλλάξαι τοῖς πολίταις, σιωπῆσαι ἐν τοῖς
 ὅπλοις, μίαι τέχνῃ τῶν αἰματωμένων καὶ ἀσχεδῶν·
 Σόλων ὅτι τοῖς πρὸς τῶν νόμοις μάλλον ἢ τὰ πρὸς τῶν
 γυναικῶν νόμοις πρὸς ἀρμόζων, καὶ τῆς χώρας πρὸς φύσιν
 ὅρα δὲ τοῖς γεωργῶσι γλίχρως ἀφ' ἑαυτῶν, ἀρῶν τε καὶ γο-
 λασι ὅτι οὐκ ἔστιν οὐ διωκτῶν ἔφην, τὰς τέχνας ἀξίωμα
 πρὸς τὸν νόμον καὶ τὴν δὲ Ἀρείου πάρου βουλήν ἔταξεν ὅτι
 σιωπῆσαι ὅταν ἐκαστος ἔχῃ τὰ ὅτι τῆς δὲ, καὶ τοῖς ἀρῶν κατὰ
 ζῆν. ἐκείνο δὲ ἢ σφοδρότερον, τὸ μὲν δὲ τοῖς δὲ ἐπὶ τῆς
 γυναικῶν νόμοις ἐπὶ μάγικες εἶναι τοῖς πατέρας ἔφην, ὡς Ἡρακλεί-
 δης ἰσόρηκεν ὁ Ποντικός. ὁ γὰρ ἐν γάμῳ παρῶν τὸ καλὸν,
 οὐ τέχνων ἐνεκα δὴ δὲ ὅτι ἀλλ' ἡδοκίαν ἀγροῦ γυναικῶν
 τὸν τε μισθὸν ἀπέχῃ, καὶ παρρησίαι αὐτῶν πρὸς τοῖς γυ-
 μνασίοις ὅτι ἀπολέλοιπεν, οἷς αὐτὸ ὅτι ἀρῶν πεποίηκεν ὅτι
 δος. ὅλας ὅτι πλείον ἔχῃ ἀποπταῖοι πρὸς τῶν γυναικῶν νόμοι
 Σόλων δοκῶσι. μισθὸν μὲν γὰρ ἀπέχῃ τὸ λαβόντι δέδωκεν, εἰ δὲ ἀρῶν
 πρὸς τὸν νόμον πρὸς τὸν νόμον πρὸς τὸν νόμον πρὸς τὸν νόμον,

Debet verò ad id quod effici potest, lex accom-
 modari, dum modo intendat cum fructu paucos,
 & non multos incassum punire. Iam probatur lex
 eius testamentaria. Etenim antea non erat ius te-
 stamentum condere, sed familiae defuncti pecu-
 nia & hæreditas relinquendæ erant. Hic liberum
 fecit, non extantibus liberis, cui visum esset, sua
 donandi, amicitiamque propinquitati, & gratiam
 prætulit necessitati, pecuniamque mancipium fe-
 cit possessorum. Nec indefinite tamen citra dele-
 ctum dare indulgit: sed si non per morbum vel
 medicamentum, nec vinculis vel vi adstrictus, vel
 vxoris inductus esset blanditiis. Recte atque ordi-
 ne, improbis modis inducaris, an vim patiaris ni-
 hil ratus interesse, sed dolū vi, & voluptatem do-
 lori conferens, quasi æq̄ de statu mentis deiicere
 homines valeat. Profectiones quoq̄ mulierū, lu-
 ctusq̄ & festa lege adstrinxit incōditā licetiā coer-
 cente. Proficiscenti foras tres non amplius stolas
 permittit habere, neque plus cibi vel potus secum
 efferre quam obulo emptum, neq̄ calathum cu-
 bitali maiorem, nec de nocte nisi curru vectam
 ad lucernā iter facere. Lacerationes plangentiū,
 ploratiū excitatiā & eiulatiū in alienorū funeribus
 sustulit. Parētare bove interdixit, vel amplius tres
 vestes cum mortuo condere: ad aliena monumē-
 ta nisi in iustis exequiarum accedere: quorū sunt
 etiam nostris legibus vetita pleraq̄. Adiectum no-
 stris est, vt qui ea admittunt, quasi perturbationi-
 bus & erroribus erga propinquos suos eneruibus
 & effæminatis aspersi mulctentur à γυναικῶν νό-
 mis. Porro urbem quum videret hominibus quo-
 tidie in Atticam vndique, propter libertatem &
 securitatem confluentibus compleri, agrum au-
 tem fere infæcundum malignumque: eos verò
 qui mare exerceant, nihil solere iis qui nihil red-
 dere habeāt, importare: traduxit ad artificia ciues,
 tulitque legem ne filius parentem, qui ipsū non
 docuisset artē, cogeretur alere. Nam Lycurgo qui-
 dem qui urbem colebat à turba defæcatā peregri-
 na, agrumq̄ haberet multis multum, qui plus bis
 totidem ciuib. (vt ait Euripides) esset alendis: præ-
 fertim quia llotica multitudo, quam præstabat nō
 marcescere otio, sed perpetuis attritam laborib. e-
 furire, erat Lacedæmoni circūfusa, satis erat odio-
 sis exolutos & vilib. negotiis ciues armis alligare,
 vt eam vnam artem arriperent, meditanturq̄. At
 Solon, qui reb. potius leges, quem res applicabat
 legib. & considerabat agri indolem vix aratorib.
 sustentandis esse, neq̄ segnem posse & residē tur-
 bam tolerare, artib. adiecit dignationem: & curiæ
 præcepit Arcopagitarū, quonam se quisq̄ tuere-
 tur quæstu obseruare, atque in otioios animad-
 uertere. Illud verò iam durius, quod ad alendos
 parentes non astringeretur (vt autor Ponticus est
 Heraclides) ex meretricibus procreati. Quippe
 nuptiarum decus qui prætereat, profitetur se non
 liberorum gratia, sed voluptatis asciscere mulie-
 rem: habetque mercedem suam, neque locum si-
 bi quærendi reliquit de genitis, quibus ipsam red-
 didit probrosam natiuitatem. At nihil omnino
 importunius videtur legibus illis quas tulit de
 mulieribus Solon. Nam adulterum interficere
 deprehendenti permittit: sū verò liberam foe-
 minam rapuerit quis, eique vim intulerit,

εἰ δὲ ἀρῶν πρὸς τὸν νόμον πρὸς τὸν νόμον πρὸς τὸν νόμον,

huic centum drachmarum præfinituit multam. Si lenocinetur, viginti drachmarum, exceptis quæ propalam venales sunt, meretrices dico: hæ enim palam adeunt ad eos qui dant mercedem. Præterea filias vendere aut sorores interdicit, extra quam virginem in stupro ab ipso deprehensam. Atqui absurdum est ut idem factum modo asperere & atrociter vindicet, modo leniter quasi per ludum multam indicat translatitiam pecuniariam. Nisi quia id temporis non abundabant Athenæ argento, eius difficultas intendit pœnas pecuniarias. Nam in sumptum victimarum ouem imputat, & pro medimno drachmam. Victori ludis Isthmiis centum drachmarum præmium assignavit, Olympiacis quingentarum. Ei qui lupum attulisset, dedit quinque drachmas, qui lupam, huic unam, ut Demetrius Phalereus est autor: atque hoc pretium ovium esse, illud bouis. Nam quas in sextadecima tabula præscribit eximiarum hostiarum taxationes, eæ erant haud dubio longe maiores. Sunt alioquin illæ quoque ut hoc seculo tenues. Est autem translatitium apud Athenienses, qui agrum habent pecori quam aruo commodiorem, bellum cum lupis gerere. Ac sunt qui tribus tradant non ab Ionis filiis, sed à generibus, in quæ distributa à primordio studia hominum fuerunt, nomina sortitas: ita bello deditos, appellatos Hoplitas, operi Ergadas: reliquorum duorum agriculturæ incumbentes, Georgos: qui pecuariam faciebant, Agicoras. Quia vero nec amnes perennes, neque lacus, neque fontes abunde suppeditant regioni, verum puteis manufactis utuntur fere, legem scripsit, ubi puteus publicus intra hippicum esset, eo uti ut esset ius. Hippicum spatium quatuor stadiorum erat, ut priuatam aquam peruestigarent, ubi maius interueniret interuallum. Quod si fossa decem passus in altum depressa, aquam in suo non inuenissent, tunc ut fumeret à vicino, & sex congiarum hydriam bis die implerent. Inopia enim subueniendum, non aliam existimabat ignauiam. Ad hæc modum plantandi digessit perquam artificiose. Aliam arborum qui in agro suo plantaret, eum à vicino abstinere pedes quinque imperauit: qui ficum aut oleam, nouem: quod radices agant hæc longius, neque sit omnibus earum innocens vicinis, sed & alimentum eripiant, & halitum efflent aliquibus infestum. Scrobem aut fossam qui ducere velit, eum recedere tam longe iussit à fundo alieno, in quantam profunditatem depresserit eam. Qui apum aluearia collocat, abscedere à prius positis alienis pedes trecentos. Ex fructibus solum oleum dedit peregrinis distrahendi facultatem, aliorum exportatione interdixit: eosque, qui quid unexissent, archontem iussit deuocere, aut ipsi arario dependere centum drachmas. Prima tabula est quæ hanc legem continet. Vnde non est semel illis abroganda fides, qui aiunt olim etiam ficum vetitam exportationem fuisse, & delatorum exportationem à delationibus factitandis, quod Græci φαίνειν vocant, dictum sycophantam. Legem præterea scripsit, si quadrupes pauperiem fecerit, in qua canem qui momorderit, ligatum quatuor cubitorum cathena noxam dari præcipit. Hoc commentum scitum est ad securitatem. Iam lex etiam de ciuibus adscriptitiis scrupulum præbet, quia recipi ciuitate vetat, nisi qui sint in perpetuum exilium patriæ suæ exacti aut cum toto domicilio

A Ζημίαι ἐκαστὸν δραχμᾶς ἑπτάξεν· καὶ πρῶτα γὰρ ἡ δραχμᾶς εἶχουσι. πλὴν ὅσα πεφασμένως πωλοῦνται· λέγω δὴ τὰς ἐπιείκειας. αὐταὶ γὰρ ἐμφανῶς φοιτῶσι πρὸς τοὺς δίδοντας. ἐπὶ δ' οὐτε θυγατέρας πωλῆν, οὔτ' ἀδελφὰς δίδωσι, πλὴν αὐτὴ μὴ λάβῃ παρθένον ἀνδρὶ συγγενημένῳ. ὃ δὲ αὐτὸ πρῶτον γὰρ, ποτὲ μὲν πικρὰς καὶ ἀπαραιτήτως ἐλάττειν, ποτὲ δὲ δυνάτως, καὶ παύσειν, πρὸς τὸν ζῆμιον τὴν τυχοῦσαν οὐδέποτε, ἀλλ' ὅτι. πλὴν εἰ μὴ ἀσπιζόντες τότε τὸ νομισματικὸν ἐν τῇ πόλει μέγας ἐποίησεν τὰς ἀργυρικὰς ζημίας ὃ δὲ δὲ πρὸς τὸν εἰς μὲν γὰρ τὰ ἡμέματα τῶν θυσιῶν λογιζομένων πρῶτον καὶ ἀρχὴν αὐτῶν μεδίμου. τὰ δὲ ἰσθμιακῆς ἀθλητικῆς, δραχμᾶς ἑπτάξεν ἐκαστὸν δίδουσαν· τὰ δὲ Ὀλύμπια, πεντακιστίας. λυκῶν δὲ τὰ κομισατικὰ, πέντε δραχμᾶς ἑδωκε· λυκίδα δὲ, μίαν. ὡν ἡσπὶν ὁ Φθιωτὸς Δημήτριος, ὃ μὲν βούος ἐστὶ, ὃ δὲ πρῶτον ἀνελκυστὶν αὐτὸν ἐκ τῆς ἐκαστῆς ἀπὸ τῶν ἀξίων οὐδέποτε ζῆμιαν τὴν ἀκρεῖαν τῶν ἱερῶν, εἰκὸς μὲν εἶναι πᾶσι πλάσας, ἀλλ' ὅτι κακῶν πρὸς τὰς νῦν ὑπελείπει εἶσιν. ἀρχαῖον δὲ τοῖς Ἀθῆναιῶσι ὃ πολεμῆν τοῖς λυκοῖς, βελτίονα νέμειν ἢ γεωργεῖν χῶρον ἐχούσι. καὶ τὰς φυλάς εἰσὶν οἱ λέγοντες ὅτι ἀπὸ τῶν ἰωνῶν ἦσαν, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἡμῶν εἰς ἀδελφότητα οἱ βίοι, ὃ πρῶτον ὠνομάσθη, ὃ μὲν μαχητικόν, ὃ δὲ ἐργατικόν, ἐργατικὸν δὲ εἶναι τῶν λυκοῦν τελέοντων μὲν, τοῖς γεωργοῖς, ἀγροκόποις δὲ, τοῖς δὲ νόμοις καὶ πρῶτον ἀφ' ἑαυτῶν. ἐπεὶ δὲ πρὸς ὕδωρ οὔτε ποταμοῖς ὅτι ἀεναῖοις, οὔτε λίμναις ἴσιν, οὔτ' ἀφ' ὄρεσιν πηγῶν ἢ χῶρον ἀφ' ἑαυτῶν, ἀλλ' οἱ πλείστοι φρέσιν ποιητοῖς ἐχρῶντο, νόμον ἔγραψεν ὅπου μὲν ὅτι δημοσίον φρέσιν ὅτι ἰππικόν, χρῆσθαι τούτῳ (ὃ δὲ ἰππικὸν ἀφ' ἑαυτῶν, τεσσάρων ἢ πέντε ἰσθμιακῶν) ὅπου δὲ πλὴν ἀπείχε, ζῆμιον ὕδωρ ἰδῆν. ἐδὲν δὲ ὄρεσιν ἀργυρῶν ἀεναῖοις παρ' ἑαυτοῖς, μὴ ἀρῶσι, τότε λαμβάνειν πρῶτον τὸ γείτονος, ἐξ ἄλλου ὕδωρ δὲ εἰς ἑκάστην ἡμέραν πληροῦντας. ἀπὸ τῆς γὰρ ἀπὸ δεινῶν βοηθῆν, ὅτι ἀργυρῶν ἀφ' ἑαυτῶν. ὡς περὶ τὴν φυτῶν μέτρα μάλ' ἐμπείρους, τοῖς μὲν ἀπὸ τῶν φυτῶν ὅτι ἀργῶν, πέντε ποδας ἀπέχον τῶν γείτονος κελύφας, τοῖς δὲ σικκῶν ἢ ἐλάδων, ἐνέα. πρῶτον γὰρ ἔξικηται τὰ τῶν ῥίζων· καὶ οὐ πᾶσι γὰρ τῶν φυτῶν ἀσπῶν, ἀλλ' ἀπὸ τῶν παραρρηκῶν, καὶ βλάπτειν ἐνέοις ἀπὸ τῶν ἀφίσι. βόθροις δὲ καὶ τὰ φρεσὶν τὸ βουλομένον ἐκ ἐλάδων ὅσον ἐμβάλοι βάρους ἀφίσι ἀμφοῖν μὴ ἕως τὸ ἄλλοτερον· καὶ μελισσῶν σμίλην καὶ τῶν ἀμφοῖν, ἀπέχον τῶν ὕψους ἰτέρου πρῶτον ἰδρυμένων ποδας τετρακιστίας. ἢ τῶν ἰδρυμένων ἀφ' ἑαυτῶν πρὸς ἕνα τοῦ ἐλάου μόνον ἔδωκεν, ἀλλ' ὅτι ἔξ ἄλλου ἐκώλυσεν καὶ τῶν ἔξ ἄλλων, ἀπὸ τῶν ἀρχόντων ποιῆσαι πρῶτον πρῶτον, ἢ ἐκ τῶν αὐτῶν ἐκαστὸν δραχμᾶς εἰς τὸν δημοσίον. καὶ πρῶτον ἀξίων ὅτι ὅσον πρῶτον τῶν νόμων. ὅτι αἱ οὖν πρὸς τὴν ἡγήσασθαι πρῶτον ἀπὸ τῶν πρῶτον λέγοντας ὅτι καὶ σικκῶν ἀφ' ἑαυτῶν ὃ παλαιὸν ἀπείρητο, καὶ ὃ φαίνον ἐκ τῶν ἀμφοῖν τοῖς ἔξ ἄλλων, κληθῆναι συκοφαντικῶν. ἔγραψε δὲ καὶ βλάβης τετραποδῶν νόμον, ἐν ᾧ καὶ κύνων ἀπὸ τῶν ἀμφοῖν κελύφης κλοῖαν τετραπῆχας δεκάδωρον. ὃ μὲν ἐκ τῶν ἀμφοῖν, χρεῖται πρὸς ἀσφάλειαν παρέχει δὲ ἀπὸ τῶν ἀμφοῖν νόμος, ὅτι χρεῖται πολίταις οὐ δίδωσι πλὴν τοῖς φθίσειν ἀειφυγία τῶν ἑαυτῶν, ἢ παρρησίαις Ἀθῆναιζέμετοι κλοῖαν τῶν τεχνῶν.

Athenas artis suæ exercendæ gratia commigrauerint. Η iij

ποτό ἢ ποιήσασθαι φασὶν αὐτὸν, οὐχ οὕτως ἀπελαύνοντά τοις
 ἄλλοις, ὡς καὶ ἀκαλούμενον Ἀθιάζε τοῖσι βῆτι βεβαίως,
 τὰ μετέξῃ τῆς πολιτείας· καὶ ἅμα τοῖσι νομίζοντα, τοῖς
 μὲν ἀποβέβληκτος ἢ ἑαυτῶν ἴξε τι ἀνάγκη, τοῖς δὲ ἀ-
 πολελοιπότα δὲ τὴν γνώμην. ἴδιον ἢ τῆς Σόλωνος καὶ ὁ πε-
 εἰ τῆς ἐν δημοσίᾳ σιτήσεως, ὅσῳ αὐτὸς ὡρασιτεῖν κέκλεκε.
 τὸν γὰρ αὐτὸν οὐκ εἶσπεῖσθαι πολλάκις· ἐὰν ἢ ὡρασιτεῖν μὴ
 βούλη, καὶ ἄλλῃ· ὁ μὲν ἠγροῦμενος πλεονέξια, ὁ δὲ ὑπο-
 φάει τὸ κρινῶν. ἰσχυρὸν ἢ τοῖς νόμοις πᾶσιν εἰς ἕκαστον ἐπιμαυτοῖς
 ἔδωκε, καὶ κατεγράψασαν εἰς ξυλίους ἄξονας, ἐν πλασίοις
 ᾧ ἐπιχρῶσι σφραγισμένοι· ὧν ἐπὶ καθ' ἡμᾶς ἐν Πρυτανείῳ
 λείψαλα μικρὰ διεσώζετο, καὶ ὡρασιτεῖν ἔβησαν (ὡς Ἀει-
 σοτέλης φησὶ) κύρβας. καὶ Κρατῖνος ὁ κωμικὸς εἰρήκε που.
 Πρὸς τῆς Σόλωνος καὶ Δρακονίδος, οἵσιν ἐν Φρύγῃσιν ἠδῆ τὰς
 κέρεις τὰς κύρβας. εἰσὶ δὲ Φασινίδιος, ἐν οἷσι εἰσὶ καὶ θυ-
 σία ᾧ ἐπιχρῶνται, κύρβας· ἄξονας ἢ, τοῖς ἄλλοις ὠνομάσθαι.
 κρινῶν μὲν οὖν ὡ μνηστέον ἢ βουλή, τοῖς Σόλωνος νόμοις ἐμ-
 πεδώσαν, ἴδιον δὲ ἕκαστος ἢ θεσμοθετῶν ἐν ἀργεῖ πρὸς τὰ
 λιθῶν, καὶ ἀφαρίζων, εἴτι ὡρασιτεῖν ἢ θεσμοῖν, ἀδελφὰ τὰ
 χρυσῶν ἰσομέτερον ἀναθήσαν ἐν Δελφοῖς. σιωδῶν ἢ τῆ
 μῆνος τὴν ἀνωμαλία, καὶ τὴν κίνησιν τῆς σελήνης, ἔτε δύο-
 μῶν τὰ ἡλίῳ πύρτος, ἔτ' αἰχρῶν συμφορομένην, ἀλλὰ
 πολλάκις τῆς αὐτῆς ἡμέρας καὶ καὶ ἀλαμδαίνας καὶ παρερ-
 χομένην τὸν ἡλίον, αὐτὴν μὲν ἐξαξέ τῶν τῶν, ἐν τῷ νέῳ κα-
 λείσθαι· ὁ μὲν πρὸ σιωδῶν μόνον αὐτῆς, τὰ πανομήνω
 μῆνι, ὁ δὲ λοιπὸν, ἠδῆ τὰ συμφορομένην ὡρασιτεῖν ἠγροῦμε-
 νος. ὡρασιτεῖν (ὡς εἰσκειν) ὀρθῶς ἀκούσας Ὀμήρου λέγοντος,
 Τοῦ μὲν φθίνοντος μῆνος, τῆ δὲ ἰσαμένοιο. τῶν δὲ ἐφεξῆς
 ἡμέρας νομῆναι ἐκάλεσε. τῶν δὲ ἀπ' ἐκάστος οὐ ὡρασι-
 τεῖς, ἀλλ' ἀφαιρῶν καὶ ἀπαλύων, ὡς ὡρασιτεῖν τὰ φάτα τῆς σελή-
 νης ἢς ἑώρα μέγχει τετακέντος ἠελίουσιν. ἐπεὶ ἢ τῶν νό-
 μων εἰσενεχθέντων εἰσὶ τῶν Σόλων καὶ ἐκάστος ὡρασιτε-
 σαι ἡμέρας, ἐπανοῦντες ἢ φηριτες, ἢ συμβουλεύοντες
 ἐμβαλῶν τοῖς γεγενημένοις ὅ, τι τύχοιεν, ἢ ἀφαιρῶν· πλεί-
 σοι δὲ ἦσαν οἱ πικροτάτοι καὶ ἀνακρίνοντες, καὶ κελθόν-
 τες αὐτοῖς ὅπως ἕκαστος ἔχῃ, καὶ ὡρασιτεῖν κείτοι δὲ ἀνοῖαν,
 ἐπεκιδάσκον καὶ σαφῆναι· ὅραν ὅτι τῶν καὶ ὁ μὲν
 πρῶτον, ἀποκον, καὶ ὁ πρῶτον, ὅτι φθονον, ὅλως ἢ τῶν
 ἀπολείας ὡρασιτεῖν βουλομένη, καὶ ἀφαιρῶν ὁ δὲ
 ὡρασιτεῖν καὶ φιλῶν τῶν πολιτῶν. (Ἐρίμασ [γδ] ἐν μεγάλοις
 πᾶσιν ἀδεῖν χαλεπὸν, ὡς αὐτὸς εἰρηκε) ὡρασιτεῖν τῆς πλά-
 νης τῶν ναυκλήιδων ποιησάμενος, ὅξ ἐπλάσε, δεκαετῆ πα-
 ρὰ τῶν Ἀθηνῶν ἀποδημῶν αἰτησάμενος ἠλπίζε γὰρ ὅτι
 τῶν χροῖῳ τῶν καὶ τοῖς νόμοις αὐτοῖς ἔσθαι σιωήτης.
 ὡρασιτεῖν μὲν οὖν εἰς Αἴγυπτον ἀφίκετο, καὶ διέτριψεν, ὡς καὶ
 ὡρασιτεῖν αὐτὸς φησὶ, Νείλου ὅτι ὡρασιτεῖν, Κανωβίδος
 ἐγγύθεν ἀκτῆς. χροῖῳ δὲ ναυ καὶ τοῖς ὡρασιτεῖν τὸν Ἡ-
 λίου πόλιν, καὶ Σώγην τὸν Σαίτιον, λογιώτατοι οὖσι τῶν
 ἱερέων, σιωεφίλοσφῆσε· παρ' ὧν καὶ τὸν Ἀττικὸν ἀκῆσας
 λόγον (ὡς Γλάτων φησὶν) ἐπέχειρησε δὲ ποιήματος ὅξ
 νεκρῶν εἰς τοῖς Ἑλλήνας. ἐπὶ τὰ πλάσας εἰς Κύπρον, ἢ
 γαπήτη δὲ φερῶντος ὡρασιτεῖν Φιλοκύπρου ἡνὸς τῶν ἐκείβα-
 σιλέων ὅς εἶχεν οὐ μὲν πόλιν ὡρασιτεῖν ὡρασιτεῖν Δημο-
 φῶντος τῶν Ὠσείας, ὡρασιτεῖν τὸν Κλάειον ποταμῶν, ἐν χροῖῳ
 ὡρασιτεῖν μὲν, ἄλλως ἢ ὡρασιτεῖν καὶ φάσις κειμεῖν.

A Quod statuisse ferunt eum non tam summoen-
 dorū causa alienigenarū, quā inuitandorū Athe-
 nas spe certa in communicationes se vēturos ciui-
 tatis, simul fidos existimās fore hos quod cōsulto,
 illos q̄ coacti patriā suā repudiauisēt. Propriū ve-
 ro est Solonis institutū epulatio in curia q̄ ὡρασι-
 τεῖν ille appellauit. siquidem non permittit eidem
 illic epulari frequenter. Sin autem ille cui id dela-
 tū sit, contemnat, infligit ei p̄nam, ratus hoc ho-
 noris publici fastidiū, illud esse plus æquo appetē-
 tis. Has leges in centū annos omnes sanxit. Relatae
 fuerūt in axes vel tabulas quadratas ligneas, quas
B Axonas dicunt, thecis inclusas aliquanto longio-
 rib. quam largioribus in quibus vertebantur, qua-
 rum in Prytaneo adhuc nostra memoria tenuia
 extiterunt vestigia. Appellabantur autore Aristo-
 tele Cyrbes. Ac Cratinus comicus de Solone &
 Dracone ait, *Iam quibus nunc cyrbibus torrent legu-
 mina.* Aliqui volunt eas in quibus sacra & sacrifi-
 cia sunt descripta, proprie cyrbes, axonas fuisse
 appellatas cæteras. Senatus autem stabilituros le-
 ges Solonis se commune iusiurandum perege-
 runt, singuli autem thesmothetæ conceptis verbis
 peculiare iuxta Lithon (suggestus est in concione
 Athenis) siquā violassent legem, aureā statuam pa-
 ris sibi p̄deris Delphis ipsos dicaturos. Perspecta
C autē mensis varietate, nec cursum lunæ vel cum
 exortu solis vel cum obitu prorsus congruere: ve-
 rū subinde eam solē eodem die & assequi & præ-
 tergredi: hunc ipsum diem ἐνην καὶ νέαν, id est, no-
 uissimam & primā lunam, iussit appellari: partem
 eius quæ coitum cū sole lunæ antecedit, desinenti:
 residuam inchoāti arbitratus attribuendā. Et fuit
 certe primus qui Homerum percepit canentem,
Hic quum desierit mensis, tum cæperit ille.
 Insequentē diem νομηνίαν vocauit. Dies mēsis qui
D succedūt vigesimo, nō attextendo, sed detrahēdo
 & retexendo, vt lumē lunæ aduertit, vsq; ad treces-
 simū numerauit. Quia verò perlatis legibus, adibāt
 in dies aliqui Solonē, qui vel laudaret eas vel ob-
 tereret, vel moneret vt tabulis intexeret vel deme-
 ret quod cuique in mentem veniret: plurimi vero
 quereret & percunctarentur, peterentq; quemad-
 modū accipiendum quidq; esset, quamq; haberet
 sententiā, vt explanaret & enodaret: considerans,
 ni faceret ea, tē insolentem fore, & si faceret, inui-
 diosam: atq; eas ambiguitates statuēs omnino de-
 clinare, importunitatemque subterfugere & que-
 rimonas ciuium (nam vt ipsemet ait,
E *Omnibus in magnis difficile est canere*)
 ad speciem peregrinationis munus naucleri præ-
 texens, impetrato à populo Atheniense, vt abesse
 sibi decennium liceret, nauem conscendit: inter-
 ea fore sperans illis leges suas familiares. Primum
 in Aegyptum est delatus, ibique commoratus, vt
 ipse antè dicit,
Faucibus in Nili, qua littora curua Canopi.
 Aliquātisper etiam cum Psenophe Heliopolita &
 Sonche Saita inter sacerdotes literatissimis, in cō-
 templanda egit sapientia: ex quibus audiuit (vt
 autor Plato est) sermonem Atlanticum, quem
F versibus apud Græcos exorsus est explicare. Inde
 in Cyprum nauigauit, vbi in summa gratia fuit
 apud quendam illius regionis regem Philocy-
 prum. Habebat oppidum hic exiguum à Demo-
 phonte Thesei filio ad Clarium amnem condi-
 tum, munito quidem loco, sed aspero & sterili.

Ei Solon, quum esset latus campus subiectus, illuc fuasit ut urbem trāsferret, amcenioremque & amplio- rem excitaret. Atque ipse præsens, ut frequen- taretur oppidum cultorib., curā egit, sociusq; fuit regis in constituendo eo cum ad vitā tū ad securi- tatē commodissime tuendā. Vnde frequentes in- colæ cōfluxerūt ad Philocypriū, æmulatiq; hoc sūt cæteri reges. Quare Soloni honorem habuit, no- minata urbe, quæ dicta ante Apepa fuerat, ab huius nomine Solis. Huius enim conditæ urbis ipse me- minit, Philocyprium eam in Elegiis appellans.

Atqui rite Solis (inquit) nunc longo tempore regnās Incolito hanc urbem, tuque genusq; tuum. Me cum pace quidem vernis redimita coronis Dimittat clara sed Cytherea Cypro. Et celeri patria repetentem littora naui, Dirigat in portum candida diua meum, Gratesq; atq; decus, fuerim quod conditor urbis, Soluat ea, & nostrum dextra secundet iter.

At Solonis cum Cræso congressum temporibus quidam, ut commentitium, refellere se putant posse. Ego vero historiam adeo illustrem & tam multis consignatam testibus, & quod maius est, cum Solonis moribus consentaneam, illiusque magnitudine animi dignam & sapientia, non possum in animum inducere ut repudiem ob chronicas quasdā, quas vocāt regulas, quas sexcē- ti corrigentes nihil hactenus constituere certi, in quo consentiant inter se de pugnatibus, valere. Soloni ergo Sardeis aiunt ad Cræsum eius roga- tu profecto, simile quiddā accidisse atque homini terrestri, qui primum petit mare. Ille enim alium ex alio fluuiū quum videt, putat eum æquor esse, item Soloni aulam permeanti & multos contem- planti ex aulicis splendide cultos, ac pompose in- cedentes cum comitū atque stipitorum agmine, vnusquisque videbatur Cræsus esse, quousque ad illum ipsum est deductus circumiectū omni eul- tu qui ex gēmis, colore vestis, ex auro fabrefacto ad nitoris elegantia vel præcellentiā vel admira- tionem parari potuisse videbatur: quo nimirum spectaculū ei præberet quam augustissimum poli- tissimumq;. Cæterum ut coram astans non modo nihil est motus Solō, nec ad eam specie vocē mi- sit pro Cræsi expectatione, verum etiam ingenuē declarauit sanis illius insolentia se & ineptiarum nullā ducere rationē, iussit ei thesauros pecuniaæ suæ aperiri, & ut duces regium omne instrumētū & splendorem ostenderent. At nihil erat istis o- pus Soloni: facile enim ipse ille poterat in semet- ipso ingenium & mores suos demonstrare. Vt igitur contemplatus omnia & reductus est, num quē hominem requisit ex eo Cræsus se nosset bea- tiorem. Quum dixisset Solon Tellum nosse se ci- uem suum, recensuissetque bonum virum Tellū fuisse, & honestis relictis liberis, quum nihil ei in vita abfuisset fortiter pro patria dimicantem cum laude mortem oppetiisse: habebat iam pro stipite eum & trunco Cræsus, quod neque auri neque argenti vi metiretur beatitudinem, sed hominis vitam & obitum popularis priuatiq; tam immen- sæ potentia & imperio anteferet. Tandem tamē rogauit eum denuo, secundum Tellum num quem cognosceret beatiorem alium. Verum oc- currente iterum Solone, Cleobin & Bitonem sin- gulari & inter se & in matrem pietate viros, qui remorantib. bobus iugum ipsi plaustrum subissent,

A ἔπειθεν οὖν αὐτὸν ὁ Σόλων, ἑποκέλευσε καλοῦ πεδίου, με- τὰ τὴν τε πόλιν, ἠδὲ ναὸν καὶ μείζονα καὶ ἀσφάλειαν. καὶ παρὰ τὸν ἐπεμελήθη τῷ στωικισμῷ, καὶ στωικισμῷ παρὰ τὸν ἀγαθῶν ἀρετὰ καὶ παρὰ τὸν ἀσφάλειαν. ὥστε πολλοὺς μὲν οἰκήτορας τῷ Φιλοκύπριῳ σσελεθῆναι, ζῆλασται δὲ τοὺς ἄλλοις βασιλέας. εἰς καὶ τῷ Σόλωνι μὲν δόδοις, Αἰ- πεῖαι καὶ μετὰ τὴν πόλιν παρὰ τὸν ἀπὸ ἐκείνου Σόλωνος παρὰ τὸν ἀρετῶν. καὶ αὐτὸς δὲ μέμνηται τῷ στωικισμῷ. παρὰ τὸν ἀρετῶν δὲ ἐν ταῖς ἐλεγείαις τῷ Φιλοκύπριον,

B Νὸν δὲ (Φησὶ) σὺ μὲν Σολοίῳσι πολλὴν χεῖρον ἐπέλαθες Τὴν τε πόλιν ναοὺς καὶ γῆρας ὑμῖν τεσσάρων (ἀνάστων), Αὐτὰρ ἐμὲ ξυῖν νηὶ γῆρας ἔχων δόδοισιν Ἀσκηθῆν πέμπτῳ Κύπριος ἑφάσας.

C Οἰκισμῷ δὲ ἔπειτα τὰς δεχάρας καὶ κούδος ὀπάροις Ἐδῶν, καὶ νόσον πατείδῃ ἐς ἡμετέρῳ. τὴν δὲ παρὰ Κερίσον ἐν τῷ εἶναι ἀπὸ δόδοισιν ἐν τοῖς χεῖροις ὡς πεπλάσμεν ἐλέγχων. ἐγὼ δὲ λόγον ἐν δόδοισιν οὐτὴν καὶ ποσὺ- ποὺς μῦθους ἔχοντα, καὶ (ὁ μείζονός ἐστι) παρὰ τὸν τῷ Σό- λωνος ἠδὲ καὶ τῆς ἐκείνου μεγαλοφροσύνης καὶ σοφίας ἀξίον, οὐ μοι δοκεῖ παρὰ τὸν ἀρετῶν, χροικιστῶν ἡμῶν ἀρετῶν

D ἐδῶν, καὶ νόσον πατείδῃ ἐς ἡμετέρῳ. τὴν δὲ παρὰ Κερίσον ἐν τῷ εἶναι ἀπὸ δόδοισιν ἐν τοῖς χεῖροις ὡς πεπλάσμεν ἐλέγχων. ἐγὼ δὲ λόγον ἐν δόδοισιν οὐτὴν καὶ ποσὺ- ποὺς μῦθους ἔχοντα, καὶ (ὁ μείζονός ἐστι) παρὰ τὸν τῷ Σό- λωνος ἠδὲ καὶ τῆς ἐκείνου μεγαλοφροσύνης καὶ σοφίας ἀξίον, οὐ μοι δοκεῖ παρὰ τὸν ἀρετῶν, χροικιστῶν ἡμῶν ἀρετῶν

E ἀπὸ τῶν θεατῶν, ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ Κερίσος εἴ τίνα εἶδεν ἀν- δροφῶν ἀπὸ μακαριώτερον. ἀποφθασμῶν δὲ τῷ Σό- λωνος ὅτι εἶδε Τέλλον ἀπὸ πολίτην, καὶ διεξέλεγοντος ὅτι χρο- σὸς ἀπὸ τῷ Τέλλος ἡμῶν, καὶ πᾶσας διδοκίμοις ἀπολι- πῶν, καὶ βίον ὁσδένος εἶδεν τῷ ἀναγκῶν ἐτελεύτησεν εἰς δόδοισιν, ἀπὸ τῷ Κερίσῳ καὶ ἀρετῶν, εἰ μὴ παρὰ τὸν ἀ- γῆρας πολὺ, μὴ δὲ χροικιστῶν, τῆς διδαχμονίας ποιεῖται τὴν ἀ- ναμῆσθαι, ἀλλὰ δὲ ἡμῶν καὶ ἰδιώτης βίον, καὶ θάνατον ἀν- δροφῶν μᾶλλον ἢ τῷ αὐτῷ ἀγαπῶν δυνάμει καὶ ἀρ- χῆν. οὐ μὲν ἀλλὰ πάλιν ἠρώτησεν αὐτὸν εἰ μὴ Τέλλον, ἀπὸ τῷ ἐγὼ ἠρώτησεν αὐτὸν ἀπὸ τῷ διδαχμονέσθαι. πάλιν δὲ τῷ Σόλω- νος εἰπόντος εἶδεναι Κλέσθιν καὶ Βίτωναν, Φιλαδέλφοις καὶ Φιλομήτρῳς ἀπὸ τῷ ἀρετῶν ἀμύδρας, οἱ τὴν μητέρας τῷ Βοῶν βραδυώντων, καὶ παρὰ τὴν ἀρετῶν τῷ ζυγῷ τῆς ἀμύδρας

F ἔπειθεν οὖν αὐτὸν ὁ Σόλων, ἑποκέλευσε καλοῦ πεδίου, με- τὰ τὴν τε πόλιν, ἠδὲ ναὸν καὶ μείζονα καὶ ἀσφάλειαν. καὶ παρὰ τὸν ἐπεμελήθη τῷ στωικισμῷ, καὶ στωικισμῷ παρὰ τὸν ἀγαθῶν ἀρετὰ καὶ παρὰ τὸν ἀσφάλειαν. ὥστε πολλοὺς μὲν οἰκήτορας τῷ Φιλοκύπριῳ σσελεθῆναι, ζῆλασται δὲ τοὺς ἄλλοις βασιλέας. εἰς καὶ τῷ Σόλωνι μὲν δόδοις, Αἰ- πεῖαι καὶ μετὰ τὴν πόλιν παρὰ τὸν ἀπὸ ἐκείνου Σόλωνος παρὰ τὸν ἀρετῶν. καὶ αὐτὸς δὲ μέμνηται τῷ στωικισμῷ. παρὰ τὸν ἀρετῶν δὲ ἐν ταῖς ἐλεγείαις τῷ Φιλοκύπριον,

ἐκίμισαν παρὲς δὲ τῆς Ἡραίας ἱερῶν, ὁ δὲ δαίμων ζομένην ὑπὸ
 τῆς πολιτῶν καὶ χαίρεισαν, εἴτα θύσαντες καὶ πιόντες, οὐκ ἐπι-
 μὴν ἡμέραν δύνευσαν, ἀλλὰ τεθηκότες, ἀναλγῆ καὶ ἀλυπὸν
 ὅτι δόξα ἴσασάντη ἄνθρωποι ὡφθησαν ἡμᾶς δὲ (εἶπεν
 ἡ δὲ παρὲς ὄργιζεν ὁ Κροίσος) εἰς οὐδένα τίης ὁ δαίμων ἄ-
 εὐθύναν ἀφ᾽ ἑσέων, καὶ ὁ Σόλων, ἔτε κολακάζειν βουλόμηνος
 αὐτὸν, οὐτε παρ᾽ αὐτῶν παρ᾽ ἑσέων, Ἐλλήσιν (εἶπεν) ὡ βασι-
 λεύ Λυδῶν, παρὲς τε πᾶσι μετέλωσ ἔχην ὁ θεὸς ἔδωκε, καὶ
 Ἐφίας υἱὸς Ἰθάροισι (ὡς εἰσέειπε) καὶ δημοτικῆς οὐ βασιλι-
 κῆς ὁ δὲ λαμπερῶς ὑπὸ μετεωρίτης ἡμῖν μέτεστιν, ἡ τῶ-
 χαίς ὄρασα πηλοδαπέως χρομόρον ἀεὶ τὸν βίον, οὐκ ἐστὶ
 τοῖς παροῦσιν ἀγαθοῖς μέγα φροῖν, ἔδδ᾽ ἡμαμάζειν ἀνδρῶς
 ὁ τυχεῖαν μετ᾽ ἀβολῆς χρονοῖν ἔχουσαι. ἐπὶ σὺ γὰρ ἐκείτω ποι-
 κίλοι δὲ ἀδ᾽ ἡλίου ὁ μέλλον ὡ δὲ εἰς τέλος ὁ δ᾽ ἀμύνει τὸ πλῆ-
 ὄρασα ἔξιν, τῶτον δὲ δ᾽ ἀμῶνα νομίζομεν. ὁ δὲ ζῶντος ἐπι καὶ
 κινδυνόουτος ἐν τῶ βίῳ μακαριστός, ὡς παρ᾽ ἀγωνίζομεν
 νου κήρυγμα καὶ ἐφ᾽ ἀφ᾽ ὅστιν ἀβέβαιος καὶ ἀκυρος. αὐτὸ
 εἶπεν ὁ Σόλων ἀπὸ ἀπ᾽ ἡλίου, λυπήσασθαι, οὐ νοουθετήσας ὅ-
 τιν Κροίσον. ὁ δὲ λογοποιὸς Αἰσωπὸς (ἐτύχθη γὰρ εἰς Σαρ-
 δῆς γεροντῶς μετ᾽ ἀπεμπτος ὑπὸ Κροίσου, καὶ ἡμῶν μῦθος)
 ἡρῆσθη τῶ Σόλωνι, μηδεμίαν τυχόντι Φιλανδραπίας, καὶ
 παρ᾽ ἑσέων αὐτὸν, ὦ Σόλων (εἶπεν) τοῖς βασιλεῦσι δεῖ ὡς
 ἡκιστα ἢ ὡς ἡδιστα ὁμιλεῖν. καὶ ὁ Σόλων, Μὰ Δί, (εἶπεν)
 ἄλλ ὡς ἡκιστα ἢ ὡς ἄριστα. τότε μὲν οὖν ὁ Κροίσος οὕτω τῶ
 Σόλωνος κατεφρόνησεν. ἐπεὶ δὲ Κύρου συμβαλὼν ἐκρετή-
 ην μάχη, καὶ πλῆ πόλιν ἀπώλεσε, καὶ ζῶν ἀλοῖς αὐτὸς ἐμελ-
 λε καὶ ἀπίμωρα καὶ ἡρομόνης πυρᾶς, ἀνεβίβασθη δεδε-
 μνός, θεωμῶν Γερσῶν ἀπὸ μύτων καὶ Κύρου παρόντος, ἐφ᾽
 ὅσον ἔξικησθε καὶ διωατὸς ἡ τῆ φωνῆ φεφξάμηνος ἀνε-
 βόησε τρεῖς, ὦ Σόλων. ἡμαμάσας οὖν ὁ Κροίσος ἐπεμψε
 τοῖς ἐρησομῶσι ὅστις ἀφ᾽ ἑσέων ἡ θεῶν, οὕτως ὅστιν ὁ Σόλων,
 ὃν ἐν τύχαις ἀπόροισι μόνον ἀνακαλέσται. καὶ ὁ Κροίσος ἔδδ᾽ ἐν
 ἀποκρυφάμηνος, εἶπεν ὅτι τῶ παρ᾽ Ἐλλῆσι φεφξάμηνος
 ἡ αἴτηρ, ὃν ἐγὼ μετεπεμψάμην, οὐκ ἀκρυσοῦσθαι βουλόμην-
 νος, ὁ δὲ μαθεῖν, ὡν ἐνδεῆς ἡ μὲν, ἀλλ ὡς δὴ μοι θεατῆς
 ἡμοῖτο, καὶ μῦθους ἀπίοι τῆ δαίμονίας ἐκείνης, ἡ ἀποδα-
 λῆν δὲ ἀμῆζον ἡ κακὸν, ἡ λαβὴν ἀγαθόν. λόγος γὰρ ἡ καὶ
 δόξα τὰ γὰρ ὅσον παρ᾽ ὅσους αἰ μετ᾽ ἀβολᾶ δέ μοι αὐτῆς εἰς πᾶσι
 δὲ ἀνά καὶ συμφορᾶς ἀπ᾽ ἀκέρους ἐργῶ τελευτῶσι. καὶ αὐτὸ ἐ-
 κείνος ὁ αἴτηρ ἐκ τῶ τότε τὰ νῦν τεκμαίρομηνος, ἐκέλευε δὲ
 τέλος τῶ βίῳ σκεπεῖν, καὶ μὴ φρασευόμηνος ἀβέβαιος ὑπο-
 νοίαις ὑβρίζειν. ἐπεὶ δὲ αὐτὸ ἀνὴρ ἐρῆ παρὲς τῆ Κροίσου, αἶτε δὲ
 Ἐφῶτερος ὡν τῶ Κροίσου, καὶ τὸν λόγον τῶ Σόλωνος ἰσχυρῶν ἐν
 τῶ παρ᾽ ἀδείγματι βλέπων, ἔ μόνον ἀφῆκε τὸν Κροίσον, ἡμᾶς
 καὶ ἡμῶν ἐφ᾽ ὅσον ἐζη διετέλεσε καὶ δόξα ἀνέχεν ὁ Σόλων, ἐν
 λόγῳ τὸν μὲν σώσας, τὸν δὲ παιδ᾽ ἄσας τῶ βασιλέων. οἱ δὲ
 ἐν ἄσῃ πᾶντες ἐσασίαζον ἀποδημοῦντος τῶ Σόλωνος. καὶ
 παρ᾽ ἑσέων τῶ μὲν πεδῆων Λυκέρουρος, τῶ δὲ τῶ δ᾽ ἄλων, Με-
 γακλῆς ὁ Ἀλκμαίωνος, Πησίφρατος δὲ τῶ δ᾽ ἀκρίων. ἐν οἷς
 ἡμῶν δὲ ἀμῆζον ὄχλος, καὶ μάλιστα τοῖς πλοῖοις ἀρῶμηνος ὡς
 τε χρονοῖν ἡμῶν ἐπὶ τοῖς νόμοις πλῆ πόλιν, ἡ δὲ τῶ παρ᾽ ἀμῆζον
 νεώτερα παρ᾽ ἑσέων καὶ ποτὲν ἀπὸ μύτων ἐπέσαν κατ᾽-
 εσασιν, οὐκ ἴσον ἐλπίζοντας ἀλλὰ πλεον ἔξεν ἐν τῆ μετ᾽-
 ἀβολῆ καὶ κρετήσῃ πᾶσι τῶ δ᾽ ἀφ᾽ ἑσέων. οὕτω δὲ
 τῶ παρ᾽ ἀμῆζον ἔχοντων, ὁ Σόλων παρ᾽ ἀμῆζον εἰς τὰς Ἀθῆνας, αἰδῶ μὲν εἶχε καὶ ἡμῶν τῶ παρ᾽ ἑσέων,

A genitricemque ad Iunonis traxissent delubrum, gratulantibus ei ciuibus exultantem : inde sacris peractis epulati, non surrexissent postridie, sed in tanta gloria vitam cum morte citra vllum dolorē vel cruciatū reperti essent cōmutasse. Quid nos? (inquit iam ira incensus Cræsus) nullone nos numero inter beatos habes? Cui Solon nolens vel adulari ei, vel vltra asperare, Græcis (inquit) rex Lydorum, cum mediocria dii dederunt alia, tum sapientiam quandam ex mediocritate meo iudicio constantē plebeiamq; non regiam aut splendidā, quæ vitam considerans varietati fortunæ expositam, nō finit nos præsentibus bonis animos tollere, neq; vllius suspicere felicitatē vicissitudini opportunam temporis. Offert enim vnicuiq; ex improviso futurū alias atq; alias conuerfiones. Cui verò prosperitatem Deus exitu confirmavit, hunc numeramus beatum: at viuentis adhuc & periculis in vita propositi beatitudo, sicut certantis præconiū & corona, fluxa est & vana. Ea fatus Solon digressus est, & offendit, nō correxit Cræsum. Erat eadē tempestate Sardibus fabularum scriptor Æsopus, quem Cræsus accitū in honore habebat. Hic vicem Solonis doluit illiberaliter dimissi, monensq; eum, Cum regibus, Solon (inquit) est aut nequaquā aut quā iucundissimē agendū. Cui Solon, Minimē, inquit, imò nequaquā aut quam optimē. Ac tunc quidem Solonē Cræsus tanto opere despexit. Postquam verò acie fuit à Cyro victus, amissaq; vrbe, viuis venit in potestatē eius, & eremandus fuit, vincitūsq; pyræ extructæ inspectantibus Persis omnibus & assistente Cyro est impositus, quantum intendere valuit vocē, exclamavit, Solon, Solon, Solon. Id miratus Cyrus misit quæsitum ex eo quisnam deorū vel hominum esset Solon ille, quem in rebus perditis vnum cieret. Cræsus nihil dissimulans, Hic vir, inquit, in sapientibus Græciæ vnus fuit. Quem ego accersui, non quidē quò quicquam audirem, aut quibus habebam opus discere: verū vt mihi scilicet spectator esset, & illius tantæ meæ abiret testis felicitatis, cuius mihi amissio profectò plus attulit mali quā boni adeptio. Nam verbo fuit & opinione eius bonū præsentis, sed inclinatio in calamitates mihi reuera euadit graues & lugubres. Atq; vir ille ex ea fortuna præsentem augurans, finem monuit me vt vitæ spectarem, neque volubili elatus fiducia ferocirem. Quibus ad Cyrum relatis, vt qui sapientior esset Cræso, & exemplo videret testatum E sermonem Solonis, non modò liberauit Cræsum, sed & dum vixit, honore eum est prosequutus. Retulit autem eam Solon laudem, quòd duorum regum vno dicto alterum seruasset, alterum erudiuisset. At Athenis omnes per Solonis absentiam in seditionem exarserant. Dux erat Pediarorum Lycurgus, Paralorum Megacles Alcmaeonis, Pisistratus Diacriorum, in quibus capite censi erant locupletibus imprimis infesti. Vigebant quidem etiam tum in ciuitate leges Solonis, sed ad res nouas spectabant, & desiderabant omnes aliū reip. statum. Sperabant, non quòd æquum erat, sed F aliena quoq; se assequuturos in mutatione, & aduersam partem vnde quaq; oppressuros. In hoc rerum statu regressus Solon Athenas, erat quidem in magna apud omnes reuerentia atque honore,

τὰς Ἀθῆνας, αἰδῶ μὲν εἶχε καὶ ἡμῶν τῶ παρ᾽ ἑσέων,

ὁ δὲ Σόλων, ἥδη μὲν ἰὺ σφόδρα γέρον καὶ τοὺς βοηθούσας
 οὐκ εἶχεν, ὁμοίως δὲ παρῆλθεν εἰς ἀγορὰν, καὶ διελέθη πρὸς
 τοὺς πολίτας, τὰ μὲν, κακίζων τὴν ἀβουλίαν αὐτῶν καὶ μα-
 λακίαν, τὰ δὲ, παροξύνων ἐπὶ καὶ τῶν ἀκαλῶν μὴ παρῆσθαι
 τὴν ἐλευθερίαν. ὅτε καὶ ὁ μνημονόμοστος εἶπεν, ὡς παρῶν
 μὲν ἰὺ δὲ μῦρῳ ἄλλοις δὲ κωλύσασθαι τυραννίδα σπι-
 σαμύλῳ, νῦν δὲ μείζον ἔστι καὶ λαμπρότερον ἐκχέσθαι καὶ ἀ-
 νελεῖν σπυρεῖσθαι ἥδη καὶ πεφυκῆσθαι. ὁ δὲ νέος δὲ ποροσχο-
 πῶς αὐτῶν διὰ τὸν φόβον, ἀπῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τὴν ἑαυ-
 τοῦ, καὶ λαβὼν τὰ ὄπλα, καὶ παρὰ τῶν θυρῶν θέρμενος εἰς τὸν
 φενοπῶν, Ἐμοὶ μὲν, εἶπεν, ὡς θύρατ' ἰὺ, βεβοήθη) τῆ πα-
 τερίδι καὶ τοῖς νόμοις, καὶ τὸ λοιπὸν ἠσυχίαν ἦγε. καὶ τῶν φίλων
 φύλακιν παρῆσθαι οὐκ ἔπαυσε, ἀλλὰ ποιήματα γε-
 φων, ὡς εἰδὶς τοῖς Ἀθηναίοις,

Εἰ δὲ πεπνῆσθε λυγρὰ δὲ ὑμετέρῳ κακότητι,
 Μὴ πὶ θεοῖς τέτων μύθῳ ἐπαμφέρετε.
 Αὐτοὶ γὰρ τέτρες νύξῃσ' ἔρμασ' ἀδοῖτες,

Καὶ διὰ ταῦτα, κακίῳ ἔχετε δουλοσυνώλω' ἐπὶ τῶ-
 τοῖς δὲ πολλῶν νοθευώτων αὐτῶν ὡς ἀποθανέμενον ἔσσο
 τῶ τυραννίδος, καὶ πτωχολογῶν τί τις δῶν οὕτως ἀπονοσ-
 ται, Τῶ γῆρα, εἶπεν. οὐ μὲν δὲν ὁ Πείσιφρατος ἐγκρατῆς
 γυμνασίου τῶν παλαιῶν, ἔτις ἐξέτεράπευσε τὸν Σό-
 λωνα, ἡμῶν καὶ φιλοφρονούμενος καὶ μετὰ πεμπόμενος, ὡς
 τε καὶ σύμβολον εἶ), καὶ πολλὰ τῶν παλαιῶν ἐπαμῆν. καὶ
 γὰρ ἐφύλαξε τοὺς πλείους νόμους τῶ Σόλωνος, ἐμμελῶν
 παρῆτος αὐτοῦ, καὶ τοὺς φίλους ἀναγκάζων. ὅς γε καὶ φόου
 παρῆσθαι εἰς Ἀρφον πᾶρον ἥδη τυραννίδος, ἀπῆλθε κα-
 σμῖως, ἀπολογοσόμενος ὁ κατήγηρος οὐχ ἔπαυσε. καὶ
 νόμοις αὐτοῦ ἑτέροις ἐγράψεν, ὡς ἐστὶ καὶ ὁ τοῖς πηρωτέρας ἐ-
 πολέμῳ, δημοσίᾳ τε ἐφασθαι κελθῶν. τῶ δὲ φησὶν Ἡ-
 ρακλείδης, καὶ παρῆσθαι ὅτι Θεοσίπῳ πηρωτέρας τῶ Σό-
 λωνος ψηφισαμένῳ, μιμήσασθαι τὸν Πείσιφρατον. ὡς δὲ Θεό-
 φραστος ἰσθόρηκε, καὶ τὸν τῆς ἀρχῆς νόμον οὐ Σόλων ἐθήκεν,
 ἀλλὰ Πείσιφρατος, ὅ τῆν τε χάριν ἐνεργεῖ ἔσεν καὶ τὴν πόλιν
 ἠρεμαστοῦ ἐποίησεν. ὁ δὲ Σόλων ἀψάμενος μεγάλης τῆς
 παρῆ τὸν Ἀττικὸν λόγον ἢ μύθον παρῆσθαι, ὡς δὴ κρυ-
 σεῖ παρῆ Σαίν λογίων, παρῆσθαι τοῖς Ἀθηναίοις, ὅς ἐκα-
 μῆν, οὐδὲ ἀσθλίαν (ὡς Πλάτων φησὶν) ἀλλὰ μάλλον ἔσσο
 γῆρας, φοβητέας δὲ μέγας τῆς γεφῆς. ἐπεὶ γὰρ ἡσυχίᾳ γε παρῆ-
 οἰσῖα αὐτῶν μιλύοισιν αἰ τοῖς αὐτῶν φωναί,

Γηράσκω δὲ εἰ πολλὰ διδάσκόμενος. καὶ,
 Ἐργα δὲ Κυπαρισσοῖς ἰδὲ μοι φίλα καὶ Διονύσας,

Καὶ Μουσέων, ἀπῆσθαι ἀνδράσιν δὲ φροσυνίας. ὡς
 ὁ χάρις καλῆς ἔδαφος ὁ Πλάτων ἔρημον, αὐτῶ δὲ πῶς καὶ
 συγγῆσαι παρῆσθαι, ὅς ἐργάσασθαι καὶ ἀφασθῆσθαι φι-
 λοσημῶν τῶ Ἀττικῶν ὑποθέσιν, παρῆσθαι μὲν μεγά-
 λα, καὶ παρῆσθαι καὶ αὐτῶ τῆ ἀρχῆς παρῆσθαι, οἷα λόγος οὐ-
 δεῖς δῆμος ἔσεν, ἔδδ μῦθος, οὐδὲ ποιήσις. ἐπεὶ δὲ ἀξάμενος,
 παρῆσθαι τῶ ἔργου τὸν βίον, ὅσα μᾶλλον δὲ φραμῆ τὰ γε-
 γραμμένα, ἔσσο τῶ μᾶλλον τοῖς ἀπολεφθεῖσιν ἀπάσας. ὡς
 γὰρ ἡ πόλις τῶ Ἀθηναίων ὁ Ὀλυμπιον, ἔτις ἡ Πλάτωνος
 σοφία τὸν Ἀττικὸν ἐν πολλοῖς καλοῖς μόνον ἔργον ἀτελές
 ἔσθαι. ἐπεβίωσεν δὲ οὗ ὁ Σόλων ἀξάμενος τῶ Πείσιφρα-
 του τυραννίδος, ὡς μὲν Ἡρακλείδης ὁ Ποιπικὸς ἰσθόρη, συ-
 νῶν γῆρον, ὡς δὲ Φαίσιος ὁ Ἐφέσιος ἐλάτῃονα δυοῖν ἔτων.

A Solon, etsi exacta iam ætate esset, neque vllum
 haberet subsidium, in forum progressus, tamen
 habuit ad ciues concionem qua partim stultitiam
 eorum & ignauiam est infectatus, partim accendit
 & incitauit eos ne desererent libertatem. Quo
 tempore etiam hoc celebre dictum commemo-
 rauit, Fuisse antè ipsis exorientem reprimere ty-
 rannidem expeditius, nunc grandius esse & illu-
 strius constitutam iam & adultam excindere & e-
 uertere. Vbi verò nemo ob pauorem audiuit eum,
 domum discessit, sumptisq; armis atque pro fori-
 bus in vico positus, Ego quidem, inquit, quantum
 B potui, patriæ & legibus succurri. Ac deinceps te-
 nuit se in otio, neque amicis, vt solum verte-
 ret monentibus audiens fuit, verum carminibus
 scriptis improperauit Atheniensibus,

*Si vestra fletis culpa tot tristia passi,
 Ne velis irasci noxia turba diis:
 Hos auctos ipsi vos euexistis in arcem.
 Nunc ergo demini vos iuga ferre decet.*

Quamobrem docentibus multis mortem ei im-
 pendere à tyranno, rogantibusque qua refretus
 aded loqueretur temerè, Senectute, respondit. At-
 qui Pisistratus sanè potitus rerum ita, Solonem
 obseruauit, honore & beneuolentia prosequens
 eum, accersensque vt hic in consilio illius esset,
 multaue eius instituta probaret. Namque le-
 ges plerasque Solonis retinuit, iisque paruit i-
 pse princeps, & amicos coegit. Quippe iam in
 C dominatu apud Arcopagitas cædis accusatus, mo-
 destè ad iudicium stetit ad causam dicendam,
 quam tamen deseruit accusator. Præterea leges i-
 pse alias scripsit, inter quas est illa, Vt mutilati in
 bello ex ærario alantur. Cæterùm id Heraclides
 ait, quum antè in Therippo membris truncato
 Solon decreuisset, Pisistratum imitatum. Vt au-
 D tem Theophrastus scriptum reliquit, nec legem
 de otiosis Solon, sed Pisistratus tulit, qua agrum
 redderet cultiorem, & infrequentiore urbem.
 At Solon quum argumentosam de Atlantico ser-
 mone vel fabula inchoasset commentationem,
 quam ex doctis Sai acceperat conuenientem A-
 theniensibus, elanguit, non propter occupatio-
 nes, vt Plato vult, sed potius ex senio, operis ma-
 gnitudine deterritus. Nam otio quidem eum ab-
 undasse indicant hæ voces,

*Addiscens sio nocte dieq; senex. &
 E Sunt Veneris Bacchique mihi nunc munera cordi,
 Musarumq; viros qua recreare solent.*

Atqui Plato argumentum Atlanticum præge-
 stiens vt amœni loci aream desertam, quæ pro-
 ximitatis iure ad ipsum rediret, excolere & ex-
 polire, cinxit ingentibus vestibulis, septis & a-
 triis, qualia scriptum nullum aliud nec fabula
 nec poema habuit, aditum. Sed quia serò ad-
 mouit ei manum, opus letho anteuertit. Et
 quo magis, quæ scripta sunt, oblectant, eo
 grauius opere angunt non consummato. Vte-
 nim vrbs Atheniensis templum Iouis Olympii,
 F ita argumentum Atlanticum inter scripta multa
 præclara solum reliquit Platonis sapientia im-
 perfectum. Porro fuit superstes Solon, postquam
 occupauit Pisistratus tyrannidem, vt memo-
 riæ tradidit Ponticus Heraclides, per multos an-
 nos. vt Phanias Ephesius, minus duobus annis.
 Siqui-

Siquidem cepit Pisistratus dominari Comia archonte: Hegestrato verò archonte, cuius magistratus proximus Comia fuit, Solonem refert Phantias obisse. At combusti cineres fuisse per Salaminiorum insulam dissipatos, est absurdum, ut absonum plane sit à fide & fabulosum: quod proditum est tamen cum ab aliis testibus assiduis, tum ab Aristotele philosopho.

Αὐτὸν Κωμίου μὲν γὰρ ἤρξατο τυραννίδα Πισίστρατος· ἐφ' Ἡγεστράτου δὲ Σόλωνος Φησὶν ὁ Φανίας ἀποθανόντα, τὸ μετὰ Κωμίου ἀρξάντος· ἢ δὲ Ἀγασσορὰ καὶ Κακαυθέντος αὐτὸν τὸ τέφρασι παρὰ τὴν Σαλαμῖνων νῆσον, ἐστὶ μὲν ἀπὸ τῆς ἀλοπίαι ἀπίθανος πρῶτα πᾶσι καὶ μυθώδης· ἀισχυρὰ δὲ ἔστι τὸ πρὸς τὴν ἀλλων ἀνδρῶν ἀξιολόγησαν, καὶ Αἰετοτέλους τὸ φιλοσόφου.

PLVTARCHI P. Valerius Poplicola.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ Ποπλικόλας.

VM tali viro nos Solone comparamus Poplicolam, cui post hoc nomen populus Romanus honoris causa tribuit, ante fuit P. Valerius dictus. Apparet hūc fuisse ortum ex Valerio, qui apud maiores, ut Romani & Sabini armis depositis in vnum populum coirent, præcipuus fuit autor. Hic enim est ille qui præ cæteris reges ad colloquium perpulit conciliauitque. Eius ergo Valerius stirps, ut fama est, quum adhuc foret sub regibus Roma, insignis eloquentia erat & diuitiis: quorum his ad liberalitatem & humanitatem erga inopes exercendam, illa recte & libere pro iustitia viens, magnam statim expectationem præbuit, si quando sui iuris esset resp. fore ut primum locum obtineret. Postquam verò Tarquinius Superbum, qui nec bonis artibus regnum, sed impie & nefarie parauerat: neque regia administrabat virtute, sed superbe & tyrannice: populus perosus & grauatius casum Lucretiæ, quæ ob stuprum oblatum semetipsa trucidauit, ansam cepit ab eo desciscēdi, ac L. Brutus moliens nouare res, primum consilium confociauit cum Valerio, quo acerrimo adiutore reges expulit: quandiu putabatur populus vnum regis loco electurus ducem, conqueiuit Valerius, imperium existimans ad Brutum, qui auspiciem præbuerat se ad libertatem, pertinere potius. Quia verò auersus erat ab vnus dominatus populus nomine, atque æquiore animo dispertitam videbatur summam potestatem laturus, ideoque duos destinaret, posceretque, spe concepta cum Bruto se consulem designatum iri, offendit. Collega enim Bruto datus inuito est, pro Valerio Lucretiæ vir Tarquinius Collatinus: non ille quidem virtute Valerio præcellentior. sed primores metu adhuc suspensi multa adhuc foris molientium regum & lenociniis sollicitantium ciuitatem, ducem querebant quam acerrimum & implacabilem eorum hostem. Id indigne ferens Valerius, ideo minorem fidem haberi sibi omnia pro patria experturum, quia nulla priuatim se repulisset iniuria tyrannorum, abstinuit curia, foro temperauit, & reip. semel deposuit procurationē. Quare sermonem & metum præbuit vulgo, ne offensione animi cum regibus conspiraret,

Οιοῦντο δὲ ἡγομένη τὰ Σόλωνι τὸν Ποπλικόλαν ὡς ἀγαλλομῶν· ὃ τούτο μὲν ὑπερβόησεν ὁ Ῥωμαίων δῆμος ἔξ ἄλλου ὅτι πρῶτον τοῦτομα, παρὰ τούτου δὲ Πόπλιος Οὐαλέριος ἐκαλεῖτο· Οὐαλερίου δὲ καὶ ἀπογονοῦ ἐστὶ τὸ παλαιῶν ἀνδρῶν ἀνωτάτω ἡγομένου Ῥωμαίοις καὶ Σαβίνοις ἐν πολέμοις ἕνα ἡγεῖσθαι δῆμον. ὃ γὰρ μάστιγα τοῖς βασιλεῦσι εἰς ταῦτο πείσας συνεληθῆναι καὶ ἀγαλλιάσας, ἐκείνος ἐστὶ. τὸ γὰρ δὴ καὶ ἡμῶν παροσκήκιον Οὐαλέριος (ὡς φασὶ) βασιλευσμένης μὲν ἐπὶ τῆς Ῥώμης, ἐπιφανῆς ἔτι ἀγαλλομῶν καὶ πλούτου· ἂν τὰ μὲν ὀρθῶς καὶ μετὰ παρρησίας ἀεὶ χρωόμενος ὑπὲρ τῶν δικαίων, ἀφ' οὗ δὲ τοῖς δεομένοις ἐλθόντως καὶ φιλανθρώπως ἐπαρκῶν, δῆλος ἔτι ὄντως, εἰ ἡγοίτο δημοκρατία, παρὰ τῶν ἄλλων. ἐπεὶ δὲ Ταρκύνιον Σούπερβον, οὔτε λαοφιλῶς τὴν ἀρχὴν καλεῖται, ἀλλ' αἰσίου καὶ ἀειδέμενος, οὔτε χρωόμενος αὐτῇ βασιλικῶς, ἀλλ' ὑβριζόντα καὶ τυραννίδωντα, μισῶν δὲ δῆμον καὶ βαρυνόμενος, ἀρχὴν ἀποστάσεως ἔλαβε ὁ Λουκρητίας πάσης, αὐτῷ ὅτι τὰ βιασθέντα διεργασαμένης· καὶ Λόκιος Βερούτος ἀπὸ μόνου τῆς ἀρχῆς ἡγεμονίας τῆς μετὰ τὴν ἐξουσίαν, ὅτι παρὰ τὸν ἦλθε τὸν Οὐαλέριον, καὶ χρωόμενος αὐτῷ παρὰ τὸν ἦλθε, συνεξέβαλε τὴν βασιλείαν. καὶ μέχρι μὲν ἐπίδοξος ἔτι ὁ δῆμος, εἶτα χρωόμενος αὐτῷ βασιλεύειν ἐρετηγὸν, ἡσυχία δὲ ἡμῶν ὁ Οὐαλέριος, ὡς τὰ Βερούτω μᾶλλον ἀρχὴν παροσκήκων, ἡγεμονίαν τῆς δημοκρατίας ἡγεμονίαν· διεχρηνομένου δὲ τῆς μοναρχίας ὁ ὄρατος, καὶ δουκόντος αὐτῷ ἀλυπότερον τὸ δῆμου μελετῆσαν ὑπομείναν τὴν ἀρχὴν, καὶ δύο παροσκαλλομένου καὶ καλοῦντος, ἐλπίζων μετὰ τῶν Βερούτου ἀρεθίσσασθαι καὶ συνεπατάσθαι, διήμυρτεν. ἠρέθη γὰρ ἀκοιπὴ τὰ Βερούτω σωματῶν αὐτῷ τῶν Οὐαλερίου Ταρκύνιος Κολλατίνος, ὁ Λουκρητίας ἀνὴρ, ὅθεν ἀρετῇ Οὐαλερίου ἀγαθέρων. ἀλλ' οἱ δυνατοὶ δεδιότες τοῖς βασιλεῦσι, ἐπιπολλὰ πειρώντας ἐξώθεν, καὶ μαλάσσοντας τὴν πόλιν, ἐβούλοντο τὸν ἐξουσιώτατον αὐτοῖς ἐχθρὸν ἔχον ἐρετηγὸν, ὡς οὐχ ὑψοσόμενον. ἀγαπᾶται δὲ οὖν ὁ Οὐαλέριος εἰ μὴ πᾶσι βίεται πάντα παρὰ τὴν ἐνεκα τῆς πατρίδος, ὅτι μηδὲν ἰδίαν κακὸν ὑπὸ τῶν τυραννῶν πέποιθε, τῆς τε βουλομένης καὶ φροντίδας, φοβουμένοις μὴ δι' ὄργην παροσκαλλόμενος τοῖς βασιλεῦσιν αἰαρέσει τὰ παροσκαλλόμενα